

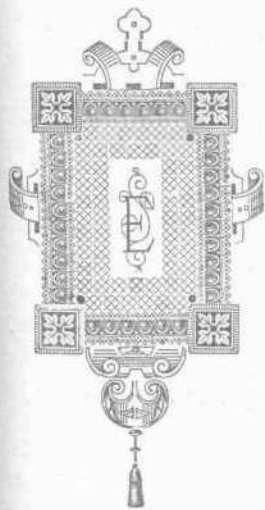

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 15ον & 16ον
Συνδρομή 'Εξαμηνιαίου τεύχους 16

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

1-15 ΔΙΜΒΡΙΟΥ 1904
ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνδρομή 'Εξαμηνιαίου τεύχους 20

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΙΣ 8 εκατομμύρια χιλιόμετρα υπολογίζεται τὸ ὅλικόν μήκος τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν ἀνά τὴν ὑφήλιον, χωρὶς νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰ: ὑπογίους ὑποβρυχίους τηλ. γραμμάς, τοὺς τηλεφωνικούς ἀγωγούς, τὰ διὰ τὴν ἔλξιν καὶ τὸν φωτισμὸν σύρματα, κτλ ἅτινα διπλασιάζουσιν ἐγγίστα τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν.

Πῶς οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα ὑπεδέχθησαν τὴν ἐγκατάστασιν τῶν τηλ. γραμμῶν, δείκνυται ἐκ τῶν κάτωθι.

Ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς Ἰνδίαῖς οἱ αὐτόχθονες ἀδιακρίτως ἐξέβαλλον τοὺς πασσάλους οὓς μετεχειρίζοντο πρὸς θέρμανσιν διὰ δὲ τοῦ σύρματος κατεσκευάζον περιδέραια, καὶ διὰ τῶν τήρων ἐστόλιζον τοὺς ναοὺς των.

Ἐν Ἀλγερία τὸ σύρμα ἐχρησίμευε διὰ περιφράγματα οἱ δὲ μονωτήρες διὰ κύπελλα. ἔνθα προσέφερον τὸν καφῆ εἰς τοὺς ξένους.

Διὰ τοὺς μαύρους ὁ τηλέγραφος ἦτο πρόνοια. Ὁ ἐπεξεργασμένος σίδηρος εἶναι σπάνιος εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ χρησιμεύει διὰ πλείστας ἀνάγκας. Διὰ τοῦ χαλκίνου σύρματος κατασκευάζουσι κοσμήματα καὶ δακτύλια τῆς ρινόε, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν πασσάλων ἀνηρημένοι μονωτήρες χρησιμεύουσιν εἰς ἐξασκησιν διασκεδαστικωτέραν τῆς κατὰ τῶν περισσότερων ριπῆς. Κατακερματίζουσιν αὐτοὺς, βάλλοντες διὰ λίθων εἰς τοιοῦτον βαθ-

μόν, ὥστε εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς ἐδέησε νὰ ἀντικαταστήσῃ τοὺς λευκοὺς μονωτήρας διὰ βαθέας κεχρωματισμένου χρώματος, ὀλιγώτερον προσελκύνοντός τὴν προσοχὴν τῶν μαύρων αὐτοχθόνων.

Τῷ 1890, ὁ κ. Αἰμίλιος Πιερράρ, βέλγος μηχανικός τῶν τηλεγράφων, διαπράξας τὸ αὐτὸ ἐπὶ γραμμῆς διηκούσης εἰς τὰ ἐνδότερα διαιτήματα τῶν μαύρων, κατώρθωσε νὰ ἐλαττώσῃ οὕτω τὴν ἡμισείαν φθοράν.

Ἐν Κίνα ἄλλο τι παράδοξον συμβαίνει. Θεωρεῖται ἐγκλημα καὶ βαρετὰ ὕβρις ν' ἀφήσῃ τις νὰ πέσῃ ἢ σκιά ἀντικειμένου τινός ἐπὶ τινος τάφου καὶ εἰ τάφοι παρὰ τοῖς Σίναϊς πανταχοῦ ὑπάρχουσιν. Εὐνόητον ἄρα καθίσταται, ὅτι οἱ κατηραμένοι πάσσαλοι ἀμέσως ἀπεβλήθησαν, ἀφοῦ ἐν πάσῃ ὥρᾳ ἢ σκιά των ἀλλάσσει θέσιν καὶ δύναται νὰ πέσῃ ἐπὶ παρακειμένου τάφου. Ἐδέησεν ἔνεκο τούτου νὰ θέσῃσι τὰ τηλ. σύρματα ὑπογείως.

Οἱ δὲ βούβαλοι ἐν ταῖς Ἰνδίαῖς, ἀρχῆθεν ἐδειξάν τὸ κατὰ τῆς προόδου μίσος των καὶ τὰ ἄγρια αὐτῶν ἐνοτικὰ, καταπίπτοντες μεθ' ὄρμης ἐπὶ τῶν πασσάλων, ἀνατρέποντες αὐτοὺς ἄρδην καὶ ἀναμιγνύοντες εἶτα τὰ σύρματα ἐκτάδην δι' ἀνεξελίκτου τρόπου.

Ζωύφια τινὰ διατηρούμενα ὑπογείως τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ὡς καὶ τῆς Νοτείου, ἅτινα εἶχον τὴν συνήθειαν τὸ πάλαι νὰ κατασκευάζουσι τὰς φωλεάς των ὑπογείως, παρὰ τῆ βάσει τῶν δένδρων, ἤδη ἐξωρῦττουσιν ἀσμένως ταύτας εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἐν τέλει τὰ καταρρίπτουσιν.

Ὅποτεν ἤρχισαν νὰ ἐγκαθιδρῦσαι τὰς τηλεγραφικὰς γραμμάς ἐν Νορβηγίᾳ, ἡ ἄρκτος μόλις ἤκουε τὸν συριγμὸν καὶ τὸν βόμβον τῶν συρμάτων ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐξελάμβανε τοὺς πασσάλους φαίνεται διὰ κυψέλας καὶ

έξερρίζωνεν αυτούς, καθόσον, ως γνωστόν, ἀγαπᾷ ὑπερβολικῶς τὸ μέλι. Ἄλλὰ μετὰ μικρὸν ἀνεγνώρισε τὸ λάθος της.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἐλέφας παρὰ τὴν πεφημισμένην αὐτοῦ σοφίαν, μεταχειρίζεται ἐνίοτε τὴν προδοσίδα του, ἵνα ἐκρίξοι τοὺς πασσάλους. Διὰ τί ὅμως οὕτως πράττει τοῦτο; ποῖος ὁ λόγος; Τὸ πρὸς τὴν πρόοδον μῖσος του, ὁ προξενούμενος θόρυβος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου; τί ἄλλο; Ἄγνωστον. «Περὶ τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶπη ὁ κόσμος τὴν τελευταίαν του λέξιν λέγει παλαιὰ τις Ἰνδικὴ βίβλος περὶ τοῦ ἐλέφαντος ὅμως ποτέ.»

Ὁ πίθηκος ὅστις μέχρι τότε μόνον τοὺς κλάδους τῶν δένδρων εἶχε ν' ἀναρριχᾶται καὶ διασκεδάζῃ, μετ' εὐχαριστήσεως εἶδε τὸ νέον τοῦτο σύστημα καὶ ἀμέσως ἤρξατο ν' ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται καὶ αἰωρεῖται ἐπὶ τῶν συρμάτων, πολλάκις δὲ κατασυντρίβων καὶ συναναμιγνύων ταῦτα.

Διὰ τὰ πτηνὰ τὰ σύρματα ἔχουσι μεγάλην σημασίαν. Ἀναπαύονται καὶ κατοπεύουσι τὰ πέριξ, πηδοῦν καὶ διασκεδάζουσι αἰωροῦνται καὶ φιλοσοφοῦν. Ἄλλὰ καὶ πολλάκις φαίνονται τὴν νύκτα βιαίως διερχόμενα ἐκεῖθεν καὶ πολλάκις τὴν πρωίαν εὐρίσκουσι ἐκτάθην τὰ σώματα αὐτῶν. Τὸ δὲ φθινόπωρον αἱ χελιδόνες ἐπὶ τῶν τοιούτων συρμάτων συναθρίζονται καὶ κατατάσσονται πρὶν ἀποδημῆσαι εἰς ἄλλας θερμότερας χώρας. Ἄλλὰ καὶ τοὺς ψιττακοὺς δεόν νὰ μνημονεύσῃς ἐνταῦθα. τοὺς πτηνοειδεῖς τούτους πιθήκους διότι ἔχουν τοῦτο τὸ ἰδιάζον προσόν, ὅτι εὐχαριστοῦνται πολὺ νὰ λύωσι τὰς συνδέσεις τῶν συρμάτων καὶ ν' ἀφαίρωσι τοὺς μονωτήρας ἐκ τῶν πασσάλων.

Ὁ δρυκολάπτης, ἀπατώμενος ὡς ἡ ἄρκτος ὑπὸ τοῦ θορύβου τοῦ ἀνέμου, ἐκλαμβάνει τοὺς πασσάλους πλήρεις ἐντόμων καὶ σχηματίζει ἀμέσως ὅπας μήκους 7—8 ἑκατοστομέτρων διαμέτρου. Πολλάκις ὅμως συναντᾷ ἐκεῖ κάμπας, ἀλλ' ὁ κόπος δὲν ἤξιζε διὰ τὸσον μικρὸν πρᾶγμα.

Ἄλλος δρυκολάπτης, κοινότατος ἐν Ἀμερικῇ, ὁ βοῦτπέκερ ἐχρησιμοποίησεν ἄλλως τοὺς πασσάλους. Διὰ μέσου τοῦ ράμφους αὐτοῦ, ἐξορύττει ὅπας, ἐν αἷς ἀποταμιεύει πεταλίδας καὶ ὁπότεν πεινάσῃ, μεταδαίνει ἐκεῖ καὶ τρώγει ἐξ αὐτῶν. Αἱ Διευθύνσεις τῶν Τηλεγράφων δὲν ἐγνώριζον καὶ τοῦτο.

Ἄλλ' ἐξ ὄλων τῶν πτηνῶν, ἐκεῖνο ὅπερ ἐχρησιμοποίησε καταλληλότερον τοὺς τηλ. πασσάλους εἶναι ὁ μυρμηκολάπτης τοῦ Μεξικοῦ, εἰς τὸν ὅποιον οἱ πάσσαλοι χρησιμεύουν ὡς οἰκῆμα, φρούριον, καὶ ἀποθήκη. Κάτωθεν κατασκευάζει ὅπην ἣτις προφυλάττει αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ἄνωθεν δὲ

ἐξορύττει διαφόρους ὅπας, διὰ τῶν ὁποίων κατοπεύει τὸν ὄριζοντα. Ἐπι δὲ ἄνωθεν ἀποθηκεύει τὰς προμηθείας του Μερικοὶ πάσσαλοι φέρουσι ἕως 700 κυψέλας μετὰ τῶν περιεχομένων των, ἅς ἐκλαμβάνει τις διὰ χαλκίνοους ἤλους.

Ὁ φουρνιέρ, μικρὸν στρουθίον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, συνειθίζει νὰ κατασκευάζῃ τὴν φωλεάν του ἐφ' ἀργίλλου εἰς τὴν κορυφὴν τῶν τηλ. πασσάλων, 25 ἑκατοστομέτρων διαμέτρου καὶ σχεδὸν σφαιρικῆν. Διαιρεῖται δὲ ἐξωτερικῶς εἰς δύο διαμερίσματα, ἐξ ὧν τὸ ἐν χρησιμεύει διὰ τὴν ὠτοκίαν καὶ ὁμοιάζει πρὸς μικρὸν κλίβανον.

Ὡσαύτως ἡ Χήρα (*), μικρὸν πτηνὸν τῆς Νατάλης, ἐμπιστεύεται εἰς τὰ μικρὰ τῆς τῆς φωλεάν της, ὁμοιάζουσας πρὸς κοιτίδα. Κατασκευάζει ταύτην εἰς τὴν κορυφὴν ἐπίσης. Οὕτω δὲ τὸ προφυλάττει ἐκ τῶν ὄψεων, ὅπερ ἄλλοτε δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ἔλλειψει τῶν τηλ. πασσάλων.

Καὶ πολλὰ ἄλλα πτηνὰ εὐρίσκουσι ἄσυλον οὕτως ἐντὸς τῶν τηλ. πασσάλων κατασκευάζοντα τὰς φωλεὰς των.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὰς ἀράχνας, ἡ πρὸς τοὺς τηλεγραφικοὺς πασσάλους ἀφοσίωσις των εἶναι ἐκτακτος, καθόσον εὐρίσκουσι ἐνταῦθα ἀρμολογίαν θέσιν διὰ νὰ θέτωσι τὰς παγίδας των. Ἐν Ἰαπωνίᾳ ἀποτελοῦσι διὰ τῶν ἀναριθμητῶν αὐτῶν ἰστίων ἐπαγωγὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα μεγάλης σηματικότητος, ἅτινα κατὰ τινὰς ἐποχὰς ἀντενεργοῦσιν εἰς τὴν διάδασιν τῶν τηλεγραφημάτων προξενούντα ἀνωμαλίας καὶ ἐνώσεις. Μάτην ἀπαλλάσσοῦσι τὰς γραμμὰς τῶν τοιούτων πλεγμάτων, ὧν μόνον τὰ σερπαντῆν κατὰ τὰς ἀπόκρεω δύνανται νὰ μᾶς δώσωσι ἰδέαν τοῦ κακοῦ τούτου. Αἱ ἀκαματοὶ αὗται Πηνελόπει δὲν ἀποθαρρύνονται, ἀλλ' ἀκαταπαύστως ὑφαίνουσιν ἐκ νέου τοὺς ἰστούς των. Ἡ πάλῃ αὕτη μετὰ τῶν μικροῦ τούτου ἐντόμου καὶ ὀλοκλήρου Διευθύνσεως τῶν Τηλεγράφων, ἣτις δύναται νὰ διαθέσῃ ὅλα τὰ μέσα εἶναι πολὺ περιεργος ὅσον καὶ ἀσπροδόκητος.

Περιεργὸν ἀληθῶς γεγονός ἀναφέρει ὁ καθηγητὴς τῆς ζωολογίας τῆς Διλλης κ. Βαρροῦά.

Βαδίζων κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1895 ἐν τῇ Μορμπιχάν, ἐπὶ μιᾶς ὁδοῦ ἀπὸ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμάς ἀγούσης, παρατήρησεν ἐπὶ τηλεγραφικῆς γραμμῆς μέγαν ἀριθμὸν νευροπτεῶν πτηνῶν (démouille) κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν πάντων εὐρισκομένων, τὸ

(*) Venue. Ὄνομα μαστοφόρων πτηνῶν, κογγυλῶν καὶ ἐντόμων.

Πίθηκοι ἐπὶ τῶν τηλ. γραμμῶν.

σῶμα ἐχόντων ἐν τῷ ἄξονι τοῦ σώματος, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς δυσμάς καὶ παρατηροῦντα τὸν ἥλιον δύοντα. Ἔτερα δὲ δὲν ἔπαυον προσερχόμενα πανταχῶθεν καὶ τοποθετούμενα ἐπὶ τοῦ σώματος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἡ μέση ἀπόστασις ἦτο περίπου 20 ἑκατοστῶν.

Ἐπὶ τῶν ἀποστάσεων ἦτο περίπου 20 ἑκατοστῶν. Ἐπὶ τῶν ἀποστάσεων ἦτο περίπου 20 ἑκατοστῶν. Ἐπὶ τῶν ἀποστάσεων ἦτο περίπου 20 ἑκατοστῶν. Ἐπὶ τῶν ἀποστάσεων ἦτο περίπου 20 ἑκατοστῶν.

Ἐλθομεν καὶ εἰς τὰς ὑποβρυχίους τηλεγραφικὰς γραμμὰς.

Τὰ καλώδια, ἅτινα περιέχουσι τὸ τηγνὸν σῶμα, παρὰ τὰ πολλαπλὰ αὐτῶν περικαλύμματα δὲν προφυλάσσονται ἐντελῶς ἀπὸ τὰ ζῶα. Τὸ καλώδιον τοῦ Χαϊφόγγ, καταβυθισθὲν ἐν τῇ θαλάσῃ τῷ 1894, ἀνενώθη τὸ 1896. Ὁ δὲ κ. Μπουδιέ, καθηγητὴς τοῦ Μουσείου, διανοίξας τεμάχιον τοῦ καλωδίου τούτου, ἀνεκάλυψε πληθύν μικρῶν στοῶν καὶ ἐν μιᾷ τούτων κεφαλὴν ἐντόμου νευροπτεροῦ δράστου τῶν ὑπονόμων τούτων. Τὰ ἐντομα ταῦτα εἶχον διαδοχικῶς διατρηθῆσαι πυκνὰ στρώματα βάρβακος καννάβεως, γουταπέρκας καὶ πίσης.

Ὁ τερηδῶν, σκώληξ διαβρωτικός ἡ μήστις τῶν διαβεβρεγμένων δασῶν, σκάπτει τὰς στοὰς του ἐν τῇ καννάβῃ καὶ τῇ γουταπέρκῃ, καὶ ἀφοῦ ἀπογυμνώσῃ τὸν ἀγωγόν, βλάπτει σοβαρῶς τὰ καλώδια.

Τὰ ὑποβρυχία καλώδια τῶν τροπικῶν θαλάσσων πολλάκις ἐτέθησαν ἐν ἀχρηστία ὑπὸ τῶν προσβολῶν τῶν πρσιτῶν ἰχθύων, οἵτινες ζῶντες ἐν τῇ ἰλύῃ ἐρχονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν καλωδίων. Τοσοῦτον δὲ διὰ τῆς οστεώδους πριωνῆς του ἰσχυρῶς πλήττει, ὥστε οἱ ὀδόντες του διαπερῶσιν ἅπαντα τὰ περιβλήματα τοῦ καλωδίου καὶ εἰσοδύσουσι

μέχρι τοῦ ἀγωγῶ σώματος. Πολλάκις δὲ ἀφίνει ἐκεῖ ἐμπεπηγμένα τὰ ὄπλα του. Ἄλλ' ἐπειδὴ πολλάκις τὰ καλώδια δὲν κατάκεινται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' αἰωροῦνται ἐπὶ δύο ὑποθαλασσίων λόφων, τὰ διάφορα κύτῃ τῆς θαλάσσης, δελφίνες, φυσητήρες κτλ. εἴτε κατακόπτουσι ταῦτα διὰ τῆς οὐρᾶς, ἢ περιπλέκονται καὶ ἐμπλέκονται ἀποθνήσκοντα οὕτω μετὰ αὐτῶν ἀσφυκτιῶντα.

Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1873 ἀνασυρομένου τοῦ καλωδίου τοῦ Περσικοῦ κόλπου, εἶδον ἀναφαινομένην ἐπὶ τοῦ ὕδατος φάλαιναν, ἣτις εἶχε περιπλεχθῆ, ἐν περιστροφῇ τοῦ καλωδίου.

Κατὰ δὲ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1889, ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Βραζιλίας, τὸ πλοῖον Οὐϊκιγγ, καταγινόμενον εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν καλωδίου τινὸς εἶχε κόψει αὐτὸ πλησίον τοῦ μέρους, ἐνθα δὲν διήρχετο τὸ ρεῦμα. Ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἀπορία τῶν ὑπαλλήλων, ὅταν εἶδον ἀνασυρόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος τὸ πτώμα φαλαίνης περιτετυλιγμένην ἐχούσης τὴν οὐρὰν της ἐντὸς τοῦ καλωδίου.

Οἱ ποντικοὶ ἐπίσης ἔχουσι μέγα μέρος εἰς τὴν τηλεγραφίαν. Κατατρώγουσι διὰ τῆς μεγάλης αὐτῶν λαιμαργίας τὸ καουτσούκ καὶ τὰς ἀπομονωτικὰς οὐσίας τῶν ἀγωγῶν.

Τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1896 ὁ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς τοῦ σταθμοῦ Μπουζινὸ τοῦ Βορείου σιδηροδρόμου αἰφνιδίως εἶχε σβύσει. Εὗρον δὲ ἐν τῷ ρυθμιστῇ τοῦ σταθμοῦ τὸ πτώμα ἀπηνθρακωμένου ποντικοῦ ὅστις εἶχε καταφάγει τὴν ἀπομονωτικὴν οὐσίαν ἐνὸς πηνίου, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου διετέλει ἐν ἐπαφῇ μετ' ἐνὸς ἑτέρου γειτονικοῦ πηνίου οὕτως ὥστε ἀπέτελε βραχὺ κύκλωμα.

Ἀνάλογον γεγονός συνέβη ἐσχάτως ἐν τῷ ἠλεκτρικῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Μιδλάνδ, ἐν Ἀγγλίᾳ. Εἰς ποντικὸς εἶχε καταφάγει μέχρι τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀγωγῶ τὴν ἀπομονωτικὴν οὐσίαν δύο γειτνιαζόντων καλωδίων καὶ αὐθωρεῖ μόλις τὸ σῶμα του ἐσχημάτισεν

ἐπαφήν μεταξύ τῶν δύο ἀγωγῶν, ἔλαβεν ἰσχυρόν πλῆγμα ὅπερ ἀμέσως τὸν ἐθανάτωσεν. Τὸ σῶμα του κατ' ἀρχὰς παρουσίασε μεγάλην ἀντίστασιν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπληθρακώθη καὶ ἀπετέλεσε βραχὺ κύκλωμα, ὅπερ ἐπέφερε τὴν τῆξιν τοῦ προφυλάττοντος τὸν σταθμὸν μολύβδου καὶ κατὰ συνέπειαν ὀλικὴν κατάθεσιν τοῦ ἠλεκτρ. φωτισμοῦ.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν Ῥώμῃ, πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἄπαντες οἱ ἠλεκτρικοὶ λαπτῆρες τῆς πόλεως ἐσβέσθησαν διὰ τῆς αὐτῆς ἀφορμῆς τοῦ ποντικού. Διὰ μικρῶν αἰτιῶν μεγάλα ἀποτελέσματα

Οἱ ποντικοὶ ὄντως ἐγεννήθησαν διὰ τὰ βρασνίζωσι τοὺς μηχανικοὺς ἠλεκτρολόγους. ἀλλ' ἐν τούτοις παρέχουσιν αὐτοῖς καὶ τινὰ ἐκδουλεύσεις. ἐὰν πισ-εῦσωμεν τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον.

Ἐν Λονδίῳ τὰ τηλ. σύρματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσὶ τοποθετημένα ὑπογείως πολλὰ ἐξ αὐτῶν προσηρμωμένα κατὰ μήκος τοῦ τοιχώματος τῶν ὑπονόμων τινὰ δὲ εὐρίσκονται ἐντὸς μικρῶν σωλῆνων ὑπὸ τὸ χῶμα.

Τῷ 1857 εἶχον ἐκώσει ἓνα σωλῆνα ὅπως τὸν ἐπιδιορθώσωσιν. ἀλλ' ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος εἶχε λησμονήσει νὰ προσαρμώσῃ εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἕτερον σύρμα, ἵνα δι' αὐτοῦ σύρῃ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σωλῆνος τὴν ἕτεραν ἄκρον καὶ ὁπότεν ἐποθετήσαν τὸν σωλῆνα εἰς τὴν θέσιν του, ὁ τηλέγραφος φυσικῶς δὲν ἐλειτούργει.

Τί νὰ πράξουν τότε;

Ἐδεσαν ἄφ' ἑνὸς εἰς τὸν τηλεγραφικὸν ἀγωγόν, καὶ ἄφ' ἑτέρου εἰς τὸν πόδα ἑνὸς μεγάλου ποντικού μακρὸν καὶ λεπτόν τεμάχιον χαλυδίνου σύρματος, ἵνα τὸ ζῶον σύρῃ αὐτό, ἀλλ' ὁ αὐτοσχεδιαστος οὗτος τηλεγραφητῆς ἔμενεν κεχηγνός ἐν τῷ σωλῆνι καὶ ἀκίνητος μορφάζων, ὅτε ἔθεσαν ὀπίσθεν αὐτοῦ μίαν γαλῆν. Ὁ ποντικός τότε ἐπῆρε δρόμον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τοῦ σωλῆνος εἰς τὸν ἕτερον ὅπου καὶ ἐξῆλθε, συμπαρασύρας τὸ χάλκινον νῆμα καὶ οὕτω συνέδεσαν τὴν συγκοινωνίαν μεταξύ τοῦ σύρματος ἀγωγοῦ τῶν ἄλλων σωλῆνων.

Εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἐκδουλεύσεως ταύτης τοῦ ποντικού, τῷ ἐ χάριον τὴν ζωὴν.

Ἐφαρμογὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐπὶ τῶν ζώων

Ἡ ἐπὶ τῶν διαφόρων ζώων ἐπενέργεια τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἰδίᾳ τῶν ἀσθενῶν ρευμάτων ἐδοκιμάσθη πολλάκις καὶ ἐπήνεγκεν ἐνίοτε παράδοξα ἀποτελέσματα

Ὅποτεν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα διέλθῃ ὑδρῶ ἐν τῷ ζῶῳ ἐγγυματικά ζώφια, ταῦτα προσανατολίζονται καὶ εἴτα φέρονται ταχέως πρὸς

τὴν κάθοδον. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει, ἀλλ' ἦττον εὐκρινῶς καὶ διὰ τὰ μαλάκια καὶ τοὺς σκώληκας, ἐνῶ τὰ μαλακόστρακα καὶ τὰ ἔντομα διευθύνονται πρὸς τὴν ἀνοδον. Οἱ δὲ γυρίνοι, τὰ νεογνά τῶν βατράχων καὶ φρύνων, κινοῦνται κατ' ἀρχὰς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ εἴτα προσανατολίζονται κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. ἥτις εἶναι ἡ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Αἱ κεφαλαὶ τῶν στρέφονται πρὸς τὸν θετικὸν πόλον. Ἐὰν δὲ μετατρέψῃ τις τινὰ τούτων δίδουσι σημεῖον ἀνυπομονησίας ἕως οὗ στραφῶσιν ἐκ νέου ὡς πρὶν.

Τῷ 1888 ὁ Βάρνουμ ἠλέκτρισε περιεργείας χάριν τὰ ζῶα τοῦ θηριοτροφείου του, ἐν Βρίδζ-πόρτ καὶ οἱ μὲν πίθηκοι ἐξέβαλον ὀξείας κραυγὰς οἱ δὲ λύκοι ὠρυθήσαν, ἐκδηλοῦντες τὴν μεγάλην αὐτῶν δυσἀρέσκειαν. Οἱ ἵπποπόταμοι δὲν ἐξεδήλωσαν ὡς εἰκὸς τὴν ἐντύπωσιν τῶν καὶ οἱ ἐλέφαντες ἐφάνησαν ὅτι εὐἀρέστως ἐγαργαλίζοντο καὶ ἐδείκνυντο εὐχαριστήμενοι. Ταῦτοχρόνως δὲ ἔτριβον τὰς κνήμας τῶν καὶ ἐθώπευον τοὺς φύλακας.

Ἡ γαλῆ καὶ πάντα τὰ ζῶα αἰλουρικής φύσεως ἠλεκτρίζονται ἐξαιρέτως, καθόσον τὸ δέρμα αὐτῶν εἶναι πολὺ κατάλληλον δι' ἠλεκτρικὰ πειράματα καὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἠλεκτρικαὶ μηχαναί.

Ἐὰν πρόσωπόν τι κρατήσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του γαλῆν, εὐπειθῆ καὶ ἤσυχον καὶ καθῆσθαι ἐπὶ σκίμπος ἀπομεινωμένου (δηλ. ἐδραζομένου ἐπὶ τεσσάρων ὑελίνων ποδῶν) εἰς τρόπον ὥστε οἱ πόδες καὶ τὰ ἐνδύματά του νὰ μὴ ἐφάπτονται τοῦ ἐδάφους, τοῦ τοίχου ἢ ἀλλαχόσε καὶ προσκαλέσῃ ἕτερόν τι πρόσωπον νὰ θωπεύσῃ διὰ τῆς χειρὸς του τὸ δέρμα τῆς γολῆς, εἰς ἐκάστην φορὰν ὅπου θὰ διέλθῃ ἡ χεὶρ του ἐκεῖθεν, θὰ διαρῆγγυνται μικροὶ σπινθηρες οἵτινες θὰ φοβίζωσι τὴν γαλῆν. Εἰς τινὰς στιγμὰς δύνασθε νὰ ἐκκενώσῃτε διὰ μίαν τὴν ἠλεκτρικὴν ταύτην μηχανὴν πλησιάζοντες τὸν δάκτυλον τῆς χειρὸς σας εἰς τὴν χεῖρα ἢ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀπομεινωμένου προσώπου. Οὐδέποτε ὅμως νὰ ἐγγίσητε τὸν ὀφθαλμόν. Θὰ ἐξέλθῃ μέγας σπινθῆρ. Δέον ὅμως τοῦτο νὰ γίνεται ἐν καιρῷ ξηρῷ καὶ ψυχρῷ, πλησίον τῆς πυρᾶς.

Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐφηρμόσθη ἐπιτυχῶς εἰς τὸν δασμοὸν τῶν ἵππων. Ὅποτεν ἵππος τις παραφέρεται, διευθύνετε ρεῦμα ἠλεκτρικὸν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἀμέσως θὰ καταληφθῇ ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ θὰ σταματήσῃ. Ἡ μέθοδος αὕτη χρησιμεύει καὶ διὰ τὴν πετάλωσιν τῶν ἀτάκτων ἵππων.

Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐφηρμόσθη καὶ ἐν τῇ ἀλειτουργίᾳ. Ἀμερικανὸς τις φαλαίνοθῆρας, ὁ πλοίαρχος Χαίρσελ, ἐπενόησε τρόπον, δι'

οὗ κεραυνοβολεῖ τὰς φαλαίνας, ὅπως τοὺς κοινούς κακούργους.

Ἐντὸς τοῦ πλοίου ἔχει μεγάλην δυναμὸν ἠλεκτρικὴν μηχανήν, συνδεομένην δι' ἀπομεινωμένου καλωδίου 3 000 μέτρων, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου φέρεται ἄγκιστρον ἐπὶ ξυλίνης λαβῆς. Μόλις φανῇ φαλαίνα τις ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν λέμβος φέρουσα τὸ ἠλεκτρικὸν καμάτιον καὶ τὸ καλωδίον. Ἀρκεῖ δὲ τότε ἡ αἰχμὴ τοῦ καμακίου νὰ ἐγγίσῃ τὸ κῆτος διὰ νὰ τῷ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον.

Τὸν ἠλεκτρισμὸν ὁμοίως ἐφήρμισαν εἰς τὴν ἀλειτουργίαν καὶ διὰ τοῦ ρεύματος εἰδοποιεῖται ὁ ἀλιεὺς τὴν σιγμῆν, καθ' ἣν συλλαμβάνεται ὁ ἰχθύς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Φ. Πρίντζης.

Ο ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Κατὰ τὴν Σινικήν ἐστρατείαν τοῦ 1900, ἐνῶ οἱ ξένοι στρατοὶ εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς Τιεντσίν, Βαβυλωνίαν γλωσσῶν, αἰφνης ἐφάσταν ἡ διαταγὴ τῆς προελάσεως.

Σιωπηλῶς τὰ στρατεύματα παρεσκευάσθησαν καὶ ἐπὶ μεραρχίαι ἐπὶ τὰς διαφόρων ἔθνων ἐξεκίνησαν.

Ἀξιωματικὸς ὑψηλός, μετ' ὀλίγον ἀνάστημα, τυλιγμένος εἰς μανδύαν, εἰς ὃν τὸ ὄχρον τῆς σελήνης φέγγος προσέδιδεν ἀντανάκλασας ἀργυροειδεῖς, ἤνωρθεῖτο πελώριος πρὸ τῶν διερχομένων Ῥώσων διὰ φωνῆς στενωροῦ ἀποτείνων τὸν λόγον εἰς ἕκαστον διερχόμενον τάγμα, εἰς ἕκαστον τμήμα.

— Ὡρα κλητῆ, ἀγαπητὲ Ἰθάνοβιτς, ἀνέκραξε πρὸς ἓνα ταγματάρχην. Ὁ ἀγὼν θὰ εἶνε δύσκολος, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν κίνδυνοι, τοὺς ὁποίους νὰ μὴ ἀντιμετωπίσῃς γενναίως οἱ ἄνδρες οἱ σου...

Καὶ οἱ παρερχόμενοι ἄνδρες ἀνταπήντων δι' οὐρὰ φρενητωδῶν. Ὅτε παρήλθον πάντες, ὁ λευκὸς γίγας ἐπῆδῃσεν ἐπὶ ἵππου καὶ ἀπεμακρύνθη καλπαστὴ, ἐνῶ ἡ βρεῖα, αὐτοῦ φωνὴ ἐξηκολούθει ν' ἀντηγῆ εἰς τὰ σκότη.

*

Ὁ δημογροῦν πρὸς τοὺς στρατιώτας τοῦ Τσάρου ἦτο ὁ Σταῖσελ, ὁ στρατηγὸς Σταῖσελ. Οὐδεὶς δὲ ἄγνοε πῶς ἠγωνίσθησαν. Ἄν ὁ Σάμμορ δὲν ἐσφάγη, ἂν τὸ Τιεντσίν περιεφρουρήθη, τοῦτο εἰς αὐτοὺς ὀφείλεται.

«Τὸ ρωσσικὸν σῶμα τῆς ἐστρατείας, ἔλεγεν ἐπίσημος ἀγγλικὴ ἔκθεσις, ἀνέγραψε σελίδα γενναιότητος, τὴν ὁποῖαν οὐδὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ».

Ὅποιοι δὲ ἐσφάγη ὁ Σταῖσελ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς 4ης Αὐγούστου 1900 ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ Τιεντσίν, τοιοῦτος ἐνεφανίσθη καὶ ἐπὶ τῶν προμαχώνων τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ.

Ἡ πρώτη αὐτοῦ προκήρυξις ἀντηχεῖ εἰσέτι ὡς ἐποποιία:

«Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσετε, ὅτι δὲν θὰ ὑποχωρήσωμεν. Θὰ ἀγωνισθῶμεν μέχρι θανάτου. Διὰ τῆς φωνῆς ἀδύνατος ἢ σιτηρὴς περὶ ἡμῶν διεξόδου δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τρία μέρη ἡ θάλασσα, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ ἔθρος. Ἡ θὰ ἀγωνισθῆτε ἢ θὰ φονευσθῆτε».

Κατὰ Μάιον ἔλεγε ταῦτα καὶ εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς τὸν Νοέμβριον. Ἡ ἐποποιία ἐξετυλίχθη φρικώδης.

αἰματηρὰ, ἀσπασπῶτα ἀπὸ τὸν κόσμον ὀλοκλήρον ἐπιφωνήσεις θαυμασμοῦ.

Ἀπὸ τῆς 26 Ἰουνίου οὐδεὶς ἀξιωματικὸς ἐξεδύθη. ἔγραψε κατ' αὐτὰς ἡ ἀδελφὴ ταῦ συνταγματάρχου Σεμένωφ. Πάντες κοιμῶνται εἰς στρατιωτικὰς κλίνας μετ' ἐπὶ τὴν στολήν των.

Ἄλλ' ὁ Σταῖσελ οὔτε κοιμᾶται καὶ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἀπεκάλεσαν οἱ ἄνδρες τοῦ ἄκαρμῆτος»

Νυχθημερὸν καὶ ἐν πάσῃ ὥρᾳ τὸν βλέπει τις διερχόμενον διὰ μέσου τῶν ἐρείπιων τῆς πόλεως ζωηρὸν καὶ εὐδιάθετον.

— Λαμπρὰ πηγαινῶν τὰ πράγματα, παιδιά μου, λέγει φαεινὸς εἰς τοὺς στρατιώτας, τοὺς ὁποίους ἀπαντᾷ καθ' ὁδόν.

Καὶ ἀληθῶς δὲν ἠδύναντο νὰ διεσχθῶσι λαμπρότερον.

*

Εἰς Ἀμερικανὸς ρεπόρτερ, ἀναχωρήσας ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Τσεφου διὰ σινικής λέμβου, κατ' ὄρωσε διὰ μέσου μυρίων δυσχερειῶν καὶ κινδύνων νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πολιορκουμένον φούριον. Πάραυτα τὸν ἀδήγησας ἐνώπιον τοῦ Σταῖσελ, ὅστις ἐκάθητο πρὸ τραπέζην ἔχων ἐνώπιόν του χάρτην. Ἡ πρώτη τοῦ στρατηγοῦ ἐρώτησις ἦτο περὶ τοῦ Κουροπάτκιν. Ποῦ ἦτο; Εἰς τί κατεγίνετο; Ἀπὸ 5 ἡμερῶν ἠκούετο μακρὰν κανονιστολισμὸς διαβολικός, οὕτως; αἱ ἀπηχῆσαι ἀνεμινύοντο μετ' ὁκρότον τῶν κανονιστολισμῶν τῆς πόλεως. Ἦτο ἄρα γε ὁ Κουροπάτκιν σπεύδων εἰς βοήθειαν τῆς πολιορκουμένης πόλεως;

Ὁ δημοσιογράφος τὸν ἐξήγαγε τῆς πλάνης. Ὁ Κουροπάτκιν ἦτο μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Δὲν εἶχε δύνηθῃ οὐτ' αὐτὸ τὸ Διὰο Γιὰγκ νὰ διατηρήσῃ. Μέχρι τοῦδε ἠγωνίζομεθα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν. Τῶρα θὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν δοξάν! ἀπήντησεν ὁ Σταῖσελ.

Παρεκάλεσε μόνον τὸν δημοσιογράφον νὰ τηρήσῃ ἐγγυθῆσαν περὶ τῶν ἐν Μαντζουρίᾳ διατεχόντων. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθῃ καὶ ἡ φουρὰ τί συμβαίνει ἐκεῖ. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμῆν μία ὀδὸς ἐξεσφάγη ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἡ δόνησις συνέτριψε τὰς ὑάλους αὐτοῦ τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ὁ ρεπόρτερ. Θρόνυματα ὑάλου ἐφθῆσαν καὶ μέχρι τοῦ χάρτου, τὸν ὁποῖον ἐξήταξεν ὁ Σταῖσελ.

— Ὁχλήρῶν αὐτὸ, εἶπεν ὁ στρατηγός, μεσιδῶν. Κινδυνεύει κανεὶς νὰ κόψῃ τὰ γέριά του!

Ἡ φαειρότης εἶναι ὅπως καὶ ἡ ἀνδρεία μεταδοτική. Ἐν Πόρτ Ἀρθούρ πάντες εἶναι εὐθυμοὶ καὶ πάντες πολεμοῦσι. «Κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, γράφει ἡ «Νοβὶ Κράϊ» μουσικὴ στρατιωτικὴ παιανίζει διὰ τῆς ἐδομάδος καὶ δίδονται χοροὶ.

Εἰς τὰς ὁδοὺς εἰς ὅσας εἶναι δυνατὸν νὰ διέλθῃ τις, ἀξιωματικοὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως διδάσκονται τὴν ποδηλασίαν ἢ διδάσκουσιν αὐτοὶ τὰς συζύγους των. Εἶναι ἀληθές, ὅμως ἐξ ἄλλου, ὅτι κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἀγῶνος, αἱ αὐταὶ γυναῖκες εἶναι εἰς τὸ πλευρὸν τῶν συζύγων των «Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνὴρ νοσοκόμος, λέγει ἡ αὐτὴ «Νοβὶ Κράϊ». Πάντες οἱ ἀνδρικοὶ βραχιόνες διετέθησαν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀμύνης, γυναῖκες δὲ ἀποκλειστικῶς ὑπηρετοῦσιν εἰς τὰ φορητὰ νοσοκομεία. Νέαι τινὲς ἐλευθερίων ἦθῶν, αἵτινες ὑπηρετοῦσιν εἰς οἰκίας δυσωνύμων, ἐκτρατήθησαν ἐν Πόρτ Ἀρθούρ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως πλύνωσι τὰ ἀσπρόρουχα τῶν στρατιωτῶν καὶ παρασκευάζωσιν ἐπιδέσμοις. Τὸν ὄρον τοῦτον εἰθουσιωδῶς ἐδέχθησαν.

ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Β΄

ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΥΛΗ

(Συνέχεια εκ του προηγ.)

Απομνημονεύματα Κυρίας επί των τιμών.

Ἡ τελευταία αὐτῆ, κόρη ἑνὸς Πρώσου στρατηγού, εἶνε μία πολὺ ὠραία γυνὴ τὴν ὁποίαν ὁ αὐτοκράτωρ θαυμάζει πολὺ.

Πρὸ ἑνὸς ἀνακλήντρου ὑπάρχει θαυμασία τράπεζα μὲ γλυπτὰ ἄνθη, ἧτις ἀνήκον εἰς τὸν μέγαν Φρειδερίκον, ὅστις, φάνηται, ὅτι ἦτον ὁ μόνος πρῶσος Μονάρχης μὲ καλαισθησίαν.

Οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐπισκέπται γίνονται γενικῶς δεκτοὶ εἰς τὸ ἀναγνωστήριον, τετοποθετημένον εἰς τὸ ἰσόγειον.

Εἰς τὸ αὐτὸ ὅμως ἔρχονται καὶ οἱ ὑπουργοί. Ἐκεῖ γίνονται αἱ ἐκθέσεις των. Ἐκεῖ ἀναρέφουσι εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Ἐκεῖ λαμβάνουσιν τὰς διαταγὰς του.

Καὶ τώρα, ἂς ἐλθωμεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, διὰ νὰ εἰσελθωμεν ἔπειτα εἰς τὸ καλλιωπιστήριόν του, εὐρισκομενον ἀκριβῶς ὑπεράνω τοῦ δωματίου ὅπου ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος.

Ἐν αὐτῷ τὰ παραπετάσματα, οἱ τάπητες, τὰ ἐπιπλα εἶνε σχεδὸν ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ γραφείου τοῦ αὐτοκράτορος.

Τὰ παράθυρα βλέπουσι πρὸς τοὺς στρατῶνας τοῦ συντάγματός τοῦ Λέρ καὶ Βέρ.

Ὁ Γουλιέλμος Β΄ δύναται ὁποιαδήποτε ὥραν θελήσῃ νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ παραθύρου του τὸ σημεῖον τοῦ συναγεμῶν.

Ἀλλὰ τὸ παράδοξον αὐτὸ πρᾶγμα δὲν σινέθῃ ποτὲ ἕως τώρα.

Ἐνῶ πολλάκις διὰ νὰ κάμῃ αἰφνιδίως συνα-

γερόν μεταβαίνει μακρὰν τῆς πόλεως ἢ εἰς γειτονικά χωρία, ὅπου ἐδρεύουσι στρατεύματα.

Τὸ καλλιωπιστήριον τοῦ αὐτοκράτορος, σεβαστοῦ μεγέθους, καὶ ὠραῖον ὡς ἐπιπλον, καταλαμβάνει μὲγα μέρος τοῦ δωματίου.

Εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ ἐλαφρὸν ξύλον καὶ σκεπασμένον ἀπὸ μάρμαρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖνται ὅλα τὰ φιαλίδια καὶ τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλιωπισμοῦ.

Νομίζω, ὅτι ποτὲ ἄλλοτε Γερμανὸς αὐτοκράτωρ δὲν εἶχε τὸσον πλοῦσιον καὶ ὠραῖον καλλιωπιστήριον.

Ὁ Γουλιέλμος Β΄, ὅστις ἀνετράφη ἀπὸ τὴν μητέρα του κατὰ τὰς ὑγεινὰς ἀγγλικὰς ἀρχὰς εἶνε ἢ προσωποποίησις τῆς καθαριότητος.

Οἱ ὑπῆρέται τακτικῶς εἶνε ἀπησχολημένοι νὰ τοῦ φέρωσι χλιαρὸν νερόν καὶ ψυχρόν.

Τὸ λουτρόν τοῦ αὐτοκράτορος εἶνε εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸ πολυτελὲς καλλιωπιστήριόν του.

Εἶνε ἐν ἀπλούστατον τόμῳ ἀπὸ τσίγκον χρωματιστόν, τετοποθετημένον εἰς ἕνα διάδρομον κλειστόν ἀπὸ παραπετάσματα μεταξὺ τῆς τουαλέττας του καὶ τοῦ συζυγικοῦ κοιτῶνος.

Εἰς τὸ καλλιωπιστήριον τοῦ αὐτοκράτορος ὑπάρχει καὶ μία ὠραία φωτογραφία τῆς αὐτοκράτειρας μὲ ἐνδυμασίαν ταξιδιωτικὴν.

Ἡ φωτογραφία αὕτη ἐγένετο εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1890, ὅταν αἱ Μεγαλειότητές των ἐπανήρχοντο ἐκ τοῦ ταξιδίου των ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν.

Ἡ εἰκὼν αὕτη οὐδέποτε ἐδημοσιεύθη.

Ὁμολογουμένως δὲν κολακεύει πολὺ τὴν αὐτοκράτειραν.

Ἄλλαι ὠραῖαι φωτογραφίαι τῆς αὐτοκράτειρας δὲν ὑπάρχουν, ἐνῶ ὅλαι αἱ τράπεζαι κοσῶνες, τὰ κομμά, οἱ τοῖχοι, ὅλαι αἱ γωνίαι εἶνε

πλήρεις ἀπὸ φωτογραφίας τοῦ αὐτοκράτορος, εἰς διαφόρους στάσεις καὶ ἐνδυμασίας.

Ἡ ἱματιοθήκη τοῦ αὐτοκράτορος εἶνε ἀληθὲς μουσεῖον. Καὶ δὲν εἶνε ἐκπληκτικόν, ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι, ἡ Α. Μ. κατέχει μίαν στολὴν δι' ἕκαστον ἐκ τῶν τριακοσίων πρωσσικῶν συνταγμάτων, πεζικοῦ, ἵππικοῦ, πυροβολικοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰ βαυαρικὰ συντάγματα, τὰ τῆς Βυτεμβέργης, τὰ σαξωνικά, τὰ αὐστριακά, τὰ ἀγγλικὰ, τὰ ρωσσικά, τὰ ρουμανικά, τὰ ἰσπανικά, τὰ τουρκικά κτλ. τῶν ὁποίων διατελεῖ ἐπίτιμος ἀρχηγός.

Ὁ ἰδιοκτήτης μίας τὸσον πλοῦσιος ἱματιοθήκης ἔχει ἀνάγκην 4 δωματίων πρὸς τοποθεσίαν αὐτῆς.

Κατὰ τὸ 1895 μόνον αἱ ξένοι στρατιωτικαὶ στολαὶ τοῦ αὐτοκράτορος κατελάμβανον δύο ἀπέραντα δωματία.

Ἐκτὸς τῶν στρατιωτικῶν στολῶν του ὁ αὐτοκράτωρ κατέχει μεγάλην ποσότητα ἐνδυμασιῶν συνήθων καὶ πολλὰ κοστοῦμ τοῦ σπόρ, καθὼς καὶ ποικιλίαν καπέλων, γαντιῶν, λαιμοδετῶν καὶ ὑποδημάτων.

Εἰς τὸ νέον Ἀνάκτορον αἱ στολαὶ τῶν πρωσσικῶν συνταγμάτων εἶνε τετοποθετημέναι εἰς ἕν πελώριον δωματίον, εἰς τὸ ὁποῖον διαρκῶς εὐρίσκειται ξεσκονίζων εἰς ὑπῆρέτης.

Ἄλλος ὑπῆρέτης εὐρισκόμενος πάντοτε εἰς τὸ δωματίον τῆς ἱματιοθήκης ἀναμένει τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ δεκαπέντε στολὰς ἐντὸς μίας ἡμέρας!

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος τοῦ 1892 ὅποταν ἡ Αὐλὴ εἶχεν ἐγκαθιδρυθῆ εἰς Βερολίνον, μετεβίβαζον εἰς τὴν αὐτοκράτειραν τὴν συγνώμην τῆς κομῆσης Μπροκδόρφ, μὴ δυνηθείσης νὰ παραστῇ εἰς τὸ πρῶτον πρόγευμα τῆς Αὐλῆς.

— Εἰπέ της, ἀπήνησεν ἡ αὐτοκράτειρα, ὅτι τίποτε δὲν θὰ μοῦ ἦτο τὸσον εὐχάριστον, ὅσον νὰ ἐβλεπα αὐτὴν καὶ ὅλας τὰς ἄλλας ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγότερον καθ' ὅλο τὸ ἔτος.

Ἡ γλῶσσα αὕτη κατέπληξεν τὴν κόμησσαν, ἧτις ἠσθάνθη θιγομένην τὴν φιλοτιμίαν καὶ ἀπήνησεν ὡς ἑξῆς:

— Ἐάν ἡ παρατήρησις σας ἦτο σοβαρά, Μεγαλειότητι, θὰ ἐζήτηον ν' ἀποχωρήσω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν σας. Εἶμαι βεβαία, ὅτι καὶ αἱ φίλαι μου θὰ ἔκαμαν τὸ αὐτὸ, ἐάν εἶχομεν τὸ ἀτύχημα νὰ πέσωμεν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς αὐτοκράτειρας.

— Ἄς εἶναι, σὰς ἀγαπῶ ὅλας, ἀπήνησεν ἡ αὐτοκράτειρα. Ἀλλὰ μία γυναῖκα, ἔστω καὶ ἂν εἶνε αὐτοκράτειρα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀπολαμβάνῃ καὶ νὰ κατέχῃ τρόπον τινα τὸν ἄνδρα της. Πολλάκις εἶπα εἰς τὸν αὐτοκράτορα νὰ προγευματίσωμεν οἱ δύο μας, μόνοι ἢ μὲ τὰ παιδιὰ μας. Ὅπως τὸ πάλαι οἱ γονεῖς του.

— Νὰ παραβάλλω τὴν Αὐλὴν ὑ πρὸς τὰς

Αὐλὰς τῶν προγόνων μου, εἶνε ὡσὰν νὰ παραβάλλῃ τὴν Αὐλὴν μικροῦ τινος πρίγκηπος πρὸς τὴν Αὐλὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', μοὶ ἀπήνησεν.

Ὅτως οἰκογενειακὸς βίος δὲν ὑπάρχει. Ἐκτὸς τοῦ πρωῖνου καφέ, ὅλα τὰ ἄλλα γεύματα ἔχουν ἐπίσημον χαρακτήρα.

Παρακάθηται ὁ αὐλάρχης, βαρῶνος φὸν Λύνκερ, δύο ὑπασπισταί, ἡ Μεγάλῃ Κυρία, δύο κυριαὶ ἐπὶ τῶν τιμῶν, εἰς κλειδοῦχος τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἕτερος τῆς αὐτοκρατείας καὶ ἄλλοι τινὲς ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀκολουθίας.

Κατὰ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ἐκάστην πρωῖαν παρουσιάζουν εἰς τὴν αὐτοκράτειραν καὶ εἰς τὰς ὑπασπιστριάς της κατάλογον τῶν προσκεκλημένων προσώπων.

Ὁ κατάλογος αὐτὸς πολλάκις τροποποιεῖται, διότι ὁ αὐτοκράτωρ τὴν τελευταίαν ἀκόμη στιγμὴν κάμνει προσκλήσεις αἰφνιδίως.

Φαντασθῆτε νὰ εἶνε τὸ τραπέζι ἐτοιμον τακτοποιημένον διὰ 10 πρόσωπα καὶ εἰς τὰς 12 παρὰ 1)4 νὰ διατάξῃ νὰ κληθῶν εἰς τὸ πρόγευμα 15 ἄλλα πρόσωπα! Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἢ τακτοποίησις τῆς τραπέζης καὶ τῶν πινακίων. Εἶνε καὶ τὸ ζήτημα τῆς κατατάξεως τῶν προσκεκλημένων, ἀναλόγως τῶν βαθμῶν ἐκάστου καὶ τῶν τίτλων των.

Ἄλλοι εἶνε εὐγενεῖς, ἄλλοι ἔχουν παράσημα ἀνώτερα, ἄλλοι ἔχουν βαθμοὺς, θέσεις, κτλ. Τί βάσανον καὶ τί εὐθύνη!

Διὰ τοῦτο μὲ ὅλην τὴν μνήμην καὶ τὴν ἰκανότητα τῶν αὐλαρχῶν, πάντοτε συμβαίνουν λάθη, διὰ τὰ ὁποῖα ἀκούουν ὄχι ὀλίγα κατόπιν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα.

Ὁ κόμης Περπόνχερ, μέγας τελετάρχης τοῦ Γουλιέλμου Α΄, κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου ἐν Βερολίνῳ, κατὰ τὸ 1880, ἐτοποθέτησε τὸν Βίσμαρκ εἰς ἕν ἐπίσημον γεῦμα, μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς δευτέρας τάξεως εὐγενείας, δώσας τὴν προτίμησιν εἰς ἄλλα πρόσωπα ἠττονος σπουδαιότητος, τῶν ὁποίων ὅμως τὰ ὀνόματα ἦσαν εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Γόθα, ἐνῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχικαγκελλαρίου ἦτο γεγραμμένον εἰς τὸ δεύτερον μέρος.

Ὁ Βίσμαρκ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος δὲν διεμαρτυρήθη.

Οὐδὲ κατόπιν εἶπε τίποτε.

Μετὰ ἕν ἔτος κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1889, ὅταν ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὁ Βίσμαρκ ἐξεδικήθη τὸν αὐλάρχην.

Ὁ Ἐϋλεμπουργ, ὁ διάδοχος τοῦ αὐλαρχοῦ Περπόνχερ, ἔλαβε διαταγὴν νὰ τοποθετήσῃ τὸν Βίσμαρκ ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ καθίσῃ ἀπέναντι τῶν δύο αὐτοκρατόρων.

Ἐν τούτοις, ὅπως προσῶσθῃ περισσοτέρα βαρῦτητα εἰς τὴν θέσιν του ὁ Βίσμαρκ καὶ ἀπέ-

ναντι τῆς αὐλῆς καὶ ἀπέναντι τοῦ Κράτους, ἐπίτηδες ἐφθασεν εἰς τὸ γεῦμα δύο λεπτά ἀργότερα τῆς κεκανονισμένης ὥρας.

Τὸ γεῦμα εἶχεν ἀρχίσει.

Ὁ αὐτάρχης Ἐὐλεμπουργ δὲν ἐκρυψε τὴν ὀργὴν του, ἀλλ' ὁ φοβερός καγκελλάριος τὸν καθισύχασε ταχέως, εἰπὼν εἰς αὐτόν:

— Quod licet Jovi, con linet bovi.

Τὰ γεύματα τῆς αὐλῆς εἶνε πληκτικά.

Τὰ μενοῦ εἶνε ἀπὸ τὰ συνειθισμένα καὶ τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν.

Αἱ κυρίαι κατὰ τὰς περιστάσεις, ὅταν εἶνε μὲ τουαλέτταν gala ἢ demi gala, ἴστανται τόσον ἀλύγιστοι, ὥστε νομίζει τις ὅτι φοροῦν κορσὲ ἀπὸ σίδηρον.

Οἱ ἀξιοματικοὶ καὶ αὐτοὶ τεντωμένοι μὲ τοὺς κορσέδες.

Καὶ εἰ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, σφιγμένοι ἐντὸς τῶν στολῶν των καὶ αὐτοὶ μάλιστα κινουῦνται καὶ ἀναπνεύουν.

Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα, εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, κρατοῦν τόσον καὶ αὐτοὶ ἐπίσημον ὕψος, ὅσον καὶ οἱ προσκεκλημένοι.

Οἱ ἀτυχεῖς προσκεκλημένοι κρέμονται ἀπὸ τὰ χεῖλη των.

Εἰς ἐκάστην δὲ στιγμήν κυττάζουν τοὺς βασιλεῖς, μήπως τοὺς ἀπευθύνουν τὸν λόγον.

Τρώγουν στενοχωρημένοι καὶ σχεδὸν δὲν προσέχουν τί τρώγουν, βλέπουν καὶ ἀκούουν.

Ἡ στενοχωρία αὐξάνει, ὅταν δὲ τυχὸν ὁ αὐτοκράτωρ δώσῃ τὸ σημεῖον τοῦ γέλωτος, ξεσποῦν ὅλοι εἰς γέλωτας, ὥστε καὶ ἐὰν τὸ ἀστεῖον εἶνε ἐπι ἀνάξιον προσοχῆς.

(Ἔπειτα συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Γενομένη τῆ 30 Ὀκτωβρίου 1904, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ν. Χατζηκυριακοῦ, ἐν Κωνσταντινῆς τῆς Ρωμανίας.

Παρόντες: Ἀλεξάνδρα Λαμπέρη, κόρη δεκαοκταετίας, εὐφυῆς καὶ ὀλίγον ἐγγράμματος. (Ἡ δεσποινὴς εἶναι μεσάζουσα διὰ τῆς κινήσεως τοῦ ποτηρίου ἐπὶ τῆς τραπέζης, τοῦ νέου ἀμερικανικοῦ συστήματος, καθ' ὃ τοῦτο μεταβαίνει εἰς τὰ ψηφία τοῦ ἀλφραβήτου καὶ πρώτην φορὰν ἐπεχείρησε τὴν διὰ χειρὸς γραφήν, τῆ ὀδηγίᾳ τοῦ κ. Πρίντζης).

Φρ. Πρίντζης, διευθύνων.

Ν. Χατζηκυριακός, διευθυντὴς ἀτμομύλου. Ἀσπασία, σύζυγός του. Χαρίκλεια Μήτηρ τῆς Ἀλεξάνδρας.

Ὁ κ. Πρίντζης. Παρακαλοῦμεν νὰ ἔλθῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Δημ. Κεφαλά.

Τὸ πνεῦμα. Εἶμαι ὁ Δημ. Κεφαλάς.

Ἐρώτ. Μὲ γνωρίζεις τὸν ἐρωτῶντα;

Ἀποκρ. Δὲν σε γνωρίζω.

Ἐρώτ. Δὲν ἐνθυμεῖσαι, ὅτε ἦλθα εἰς τὸ φαρμακεῖόν σου, τὴν δύο ἔτη, πρὶν ἀποθάνης; Ποῖος λοιπὸν εἶμαι;

Ἀποκρ. Εἶσαι ὁ φίλος τοῦ κ. Χατζηκυριακοῦ.

Ἐρώτ. Καλὰ εἶμαι. Δὲν ἦσο ποτὲ συνδρομητὴς εἰς τὴν Φύσιν;

Ἀποκρ. Ἄ, ναί. ἤμουν.

Ἐρώτ. Δὲν ἐνθυμεῖσαι, ὅτε ἦλθον εἰς τὸ φαρμακεῖόν σου, τῆ συστάσει φίλου σου τινὸς καὶ πρώτον σ' ἐγνώρισα.

Ἀποκρ. Μάλιστα, τὴν ἐνθυμοῦμαι.

Ἐρώτ. Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα, ὅτι μοῦ ἔλεγες, ὅτι κάποιος εἶχεν ἔλθῃ τότε καὶ σὲ ἠπάτησε καὶ σοῦ ἐπῆρε χρήματα διὰ μίαν ἐπεχείρησιν καὶ σὲ ἀφήκε καὶ δὲν τὸν ἐπανέιδες πλέον. Τίς ἦτο;

Ἀποκρ. Ναί, ἦτον ὁ Ἰανούφης.

Ἐρώτ. Ποίος ἐθνικότητος;

Ἀποκρ. Ἑλληνικῆς.

*

κ. Πρίντζης. Καλῶς, εὐχαριστοῦμεν. Παρακαλοῦμεν ἤδη νὰ ἔλθῃ τὸ πνεῦμα τῆς Κυρίας Βαχρβουλέσκου.

Τὸ πνεῦμα. Ἦλθα, εἶμαι ἡ Βαχρβουλέσκου.

Ἐρώτ. Διατί δὲν ἦλθεν ἀπόψε ἐνταῦθα ἡ Κυρία Σοφία Καλοῦ;

(Ἐυρίσκειτο εἰς Τσερνόβδα καὶ εἶχε προσκληθῆ τηλεγραφικῶς ὑπὸ τοῦ κ. Χατζηκυριακοῦ νὰ ἔλθῃ σιδηροδρομικῶς τὸ ἑσπέρας αὐτό, κατὰ προηγουμένως ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν τῆς νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν διάλεξιν).

Ἀποκρ. Δὲν εἰμπόρεσε νὰ ἔλθῃ, διότι ἐποτίσθη ἐν φάρμακον.

Ἐρώτ. Διατί δὲν ἀπήντησεν εἰς τὸ τηλεγράφημα;

Ἀποκρ. Διότι δὲν εἰμποροῦσε.

Ἐρώτ. Ἐὰν ἡ Κυρία Ἀσπασία γράψῃ μίαν λέξιν ἐπὶ χάρτου, θὰ δυνηθῆς νὰ τὴν ἀναγνώσῃς;

Ἀποκρ. Ὁχι.

Ἐρώτ. Διατί;

Ἀποκρ. Ἄστωται αἱ ἐρωτήσεις σας.

*

Ὁ κ. Πρίντζης. Εὐχαριστοῦμεν. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἔλθῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Παναγ. Χατζηκυριακοῦ;

Τὸ πνεῦμα. Ἐρχεται μετ' ὀλίγον.

Ἐρώτ. Καλῶς. Εἰπέ μας, σὲ παρακαλοῦμεν, ἦτο πραγματικῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Κεφαλά;

Ἀποκρ. Μάλιστα, αὐτὸς ἦτο.

Ἐρώτ. Λοιπὸν ἦλθε τὸ πνεῦμα τοῦ Παναγιώτου;

Ἀποκρ. Ἦδη ἦλθεν.

Ἐρώτ. Εἶσαι λοιπὸν σὺ ὁ Παναγιώτης;

Ἀποκρ. Μάλιστα, ἦλθον, τί θέλετε;

Ἐρώτ. Δύνασαι νὰ μᾶς εἴπῃς, τί ἐργασίαν εἶχες πρὶν, ὅτε σὲ ἐκαλέσαμεν;

Ἀποκρ. Ὁχι, Κύριε.

Ἐρώτ. Νὰ σοὶ ἀποτεινώμεν ἤδη μερικὰς ἐρωτήσεις;

Ἀποκρ. Μάλιστα.

Ἐρώτ. Καλῶς. Τὸν πατέρα σου ἢ τὴν μητέρα σου ἐρχεσαι συχνὰ ἐδῶ νὰ βλέπῃς;

(ἦτο μονογενὴς υἱὸς τοῦ Χατζηκυριακοῦ παρόντος).

Ἀποκρ. Μάλιστα, ἐρχομαι.

Ἐρώτ. Δὲν λυπεῖσαι, ὅπου τοὺς ἀφῆκες ἤδη μόνους;

Ἀποκρ. Ὁχι, οὔτε καὶ ἐκεῖνοι νὰ μὴ λυποῦνται.

Ἐρώτ. Διατί; εἶσαι ἤδη περισσότερο εὐχαριστημένος ἤδη αὐτοῦ;

Ἀποκρ. Μάλιστα.

(Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Χατζηκυριακοῦ συνεκινήθησαν σφόδρα).

Ἐρώτ. Διατί νὰ μὴ λυποῦνται οἱ γονεῖς σου; (ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ σου).

Ἀποκρ. Διότι καὶ αὐτοὶ θὰ ἔλθουν μίαν ἡμέραν.

Ἐρώτ. Ἐνθυμεῖσαι εἰς ποῖον μέρος ἀπέθανες;

Ἀποκρ. Μάλιστα, εἰς τὸ...

Ἐρώτ. Εἰς ποῖον μέρος; λέγεται;

Ἀποκρ. Ἴσοβο τῆς Αὐστρίας.

Ἐρώτ. Ἐπανάλαθε καθαρότερον.

Ἀποκρ. Μὴ μὲ πειράζετε.

Ἐρώτ. Ἐνθυμεῖσαι πλησίον ποίος οἰκογενίας ἦσο;

Ἀποκρ. Ὁχι, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ.

Ἐρώτ. Καλῶς. Εἰς τὸν κόσμον ἔπου εὐρίσκεσαι, δὲν ὑποφέρεῖς;

Ἀποκρ. Εἶμαι εὐχαριστημένος.

Ἐρώτ. Εἶσαι μόνος ἢ μὲ ἄλλους;

Ἀποκρ. Ὁχι, μὲ ἄλλους.

Ἐρώτ. Βιβλία ἔχετε αὐτοῦ, ὅπου εἶσθε; (Ἦτο σπουδαστὴς, γλωσσολογὴς καὶ σπανίων προτορημάτων).

Ἀποκρ. Ἀπὸ αὐτὰ ἔπου σεῖς ἔχετε δὲν ἔχομεν ἀνάγκην, ἔχομεν ἄλλα.

Ἐρώτ. Pouvez-vous m' envoyer un livre du spiritualisme du ciel; (Ἡ δεσποινὴς μεσάζουσα δὲν γνωρίζει τὴν γαλλικὴν)

Ἀποκρ. (Δυσκατέληπτα)

Ἐρώτ. Je vous prie plus clairement.

Ἀποκρ. Je ne peux pas.

Ἐρώτ. Pourquoi?

Ἀποκρ. Il est defendu.

*

Ὁ κ. Πρίντζης. Καλῶς, εὐχαριστοῦμεν καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἔλθῃ τὸ πνεῦμα τῆς Μαρίας Πρίντζης.

Τὸ πνεῦμα. Εἶμαι ἡ Μαρία.

Ἐρώτ. Θέλεις νὰ συνεχίσωμεν τὴν προχθεσινὴν ἐμίλιαν μας ὀλίγον;

Ἀποκρ. Μάλιστα.

Ἐρώτ. Δύνασαι νὰ βοηθήσῃς τὴν Δεσποινίδα Ἀλεξάνδραν νὰ ὁμιλήσωμεν εὐχερῶς; ἢ θέλεις μὲ τὸ τραπέζιον διὰ τοῦ ἀλφραβήτου;

Ἀποκρ. Ἡ Ἀλεξάνδρα εἶναι λαμπρὸν medium καὶ πολὺ ἐξυπνὴ καὶ μὴ τὴν ἀρίνεται, πατέρα.

Ἀνάγκη νὰ γυμνασθῆ.

Ἐρώτ. Καλῶς. Τότε νὰ συνηνεγηθῶμεν διὰ τῆς γραφῆς.

Ἀποκρ. Ὁπως θέλετε.

Ἐρώτ. Je vous parlerai en français.

Ἀποκρ. Comme vous voulez. Mais c' est dif-

ficile pour cette demoiselle, qui ne connait pas le français.

Ἐρώτ. Pour vous il n' est pas difficile;

Ἀποκρ. Pour moi c' est egal.

Ἐρώτ. Vous avez été à Athènes;

Ἀποκρ. Oui. Ils sont tous bien.

Ἐρώτ. Pardon. Je vous laisse. Au revoir pour une autre fois.

Ἀποκρ. Qu' est ce que vous avez dit?

Ἐρώτ. Σε ἀρίνω. Ἐς ἄλλοτε, διότι ἡ μήτηρ τῆς Ἀλεξάνδρας βιάζεται νὰ φύγουν.

Ἀποκρ. Καλῶς. Χαίρετε, ὑγειαινέτε.

ΤΟ ΝΕΟΝ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ.)

Τὴν ἐπομένην ἐπέθην περὶ τὴν μεσημβρίαν τοῦ αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ ἐμελλεν ἀναχωρῆσαι διὰ Μιτυλήνην καὶ Κωνσταντινούπολιν. Ἐξεπλάγην δὲ βλέπων, ὅτι ἦτο ἡ «Καρινθία», πάλιν, μεθ' ἧς εἶχομεν ταξειδεῦσαι καὶ ἔλθει ἐκ Πειραιῶς.

Ὁ καιρὸς ἦτο γαληνιώτατος καὶ ἐξαισιος, παραδόξως δ' ἐπιβάται ὀλίγιστοι καὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μόνον μία νέα Κυρία μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς, δύο ἱερεῖς καθολικοί, πότε ἀναγινώσκοντες καὶ πότε περιπατοῦντες καὶ διὰ τῶν διόπτρων των ἐξετάζοντες τὰ περίξ τοπεῖα καὶ μακροσκελῆς τις ἄγγλος, φιλόσθενος ἴσως, πότε εἰσερχόμενος καὶ πότε ἐξερχόμενος ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ πλοίου.

Ἐπροτίμησα τὴν συνκναστρεφὴν τῆς Κυρίας καὶ ἀνευ πολλῶν διατυπώσεων καὶ ἐλιγμῶν, ὅτε διήρχετο μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς πλησίον μου, τὴν ἠρώτησα:

— Εἶναι ὁ μικρὸς υἱὸς σας; φαίνεται εὐφυῆς καὶ ζωηρότατος;

Ἔειπεν ἡ ἀπαντήσῃ καὶ ἐστομάτησε.

— Μάλιστα, μοὶ λέγει, τῶ εἶχα δῶσει εἰς αὐτὸν κούρακι καὶ θέλει πάλιν νὰ κατεῶ κάτω, νὰ τοῦ φέρω ἄλλο, δι' αὐτὸ εἶναι ἀνήσυχος.

— Νὰ τοῦ δώσω ἐγὼ κάτι τι ἄλλο, καλεῖται, ἐπιλέγω καὶ ἀμέσως ἐξάγω ἐκ τοῦ θηλακοῦ τεμάχιον τσοκολάτας Παυλίδου, εἰς ἧς ὁ καλὸς οὗτος φίλος ἐργαστασιάρχης πάντοτε ἔχει τὴν καλοσύνην νὰ μὲ προμηθεύῃ τεμάχια τινὰ, ὅσαςκι ἀναχωρῶ εἰς Ἀθηνῶν.

Ἐκτοτε ἐγενόμεθα γνωστοὶ καὶ ἡ συντροφία μας διεσκέδαζε τὸ μονότονον τοξείδιόν μας. Ἀμφότεροι δὲ μεταβαίνωμεν εἰς Μιτυλήνην.

— Καὶ διαμένετε ἐκεῖ ὀριστικῶς, Κυρία;

— Ὁχι, εἶμαι ἐκ Σμύρνης, ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ μου παραθερίζει ἐκεῖ καὶ μεταβαίνω καὶ ἐγὼ νὰ μεῖνω πλησίον τῆς ἡμέρας τινῆς.

— Ὡραία, πολὺ ὦραία κάμνετε καὶ ὦρατον

είνε τὸ ταξίδιον καὶ μικρὸν καὶ εὐχάριστον ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις· ἄλλως τε πάντοτε, παρατηρῶ, ταξιδεύων, μεγάλην συνάφειαν μεταξὺ Σμυρναίων καὶ Μιτυληναίων. Ἀνταλλάσσετε ἐπισκέψεις ὡς καλοὶ γείτονες.

— Καὶ μήπως δὲν εἴμεθα; ἀνέκαθεν ἡ Σμύρνη ἀγαπᾷ τὰς ἐξοχὰς καὶ τοὺς γείτονάς της.

— Περὶ ἑρῶν δὲ μὴ φαίνεται τοῦτο, διότι δὲν συνταυτίζονται τὰ ἦθη καὶ αἰσθηματά σας.

— Μπᾶ, καὶ πῶς τὸ εἰξεύρετε σεῖς αὐτὸ καὶ ὅτι δὲν συνταυτίζομεθα;

— Ἰδοὺ, οἱ Σμυρναῖοι εἶναι ζωηροὶ καὶ παραχοποιοί, ἐνῶ οἱ Μιτυληναῖοι εἶνε ἥπιοι καὶ ἡσυχιοὶ, οἱ Σμυρναῖοι εἶναι οἰκιστὰς καὶ ἐπιδεικτικοὶ καὶ πολυέξοδοι, ἐνῶ οἱ μιτυληναῖοι εἶναι θετικοί, ταπεινόφρονες καὶ φειδωλοὶ, οἱ Σμυρναῖοι εἶναι φιλέοργοι, φιλόμουσοι καὶ φιλήδονοι, οἱ μιτυληναῖοι τούαντίον, φίλοιχοι, φίλαυτοι καὶ φιλόδοξοι.

— Καὶ ἐννοεῖτε καὶ τὰς γυναῖκας, με ἡρώτησε, διακόπτουσα.

— Ὅμιλῶ γενικῶς, βεβαίως, ἀλλὰ νομίζω, δὲν εἶπα τίποτε νὰ πειράξῃ τὴν φιλαυτίαν σας.

— Ἄ, ὄχι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι Μιτυληναῖα, ἀλλὰ ἐκ Σμύρνης. Σεῖς δὲ, κύριε, πόθεν εἰσθε καὶ ποῖος εἰσθε, πρρακαλῶ;

— Ἀμέσως Κυρία, διαβάσατε ὀλίγον αὐτὸ τὸ περιοδικόν, ἕως ὅτου σὰς δώσω τὴν κάρτα μου.

— Τί εἶναι αὐτό; ἄ, ἡ «Φύσις»; ὡραία, λαμπρὸν περιοδικόν, μοῦ ἀρέσει ὁ ἐκδότης αὐτοῦ, εἶναι εὐκρινῆς φαίνεται καὶ μετριόφρων, ἀλλὰ καὶ πολὺ κοσμοπολίτης.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Ὅχι, Κύριε, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπλησιάζομεν τὴν Μιτυλήνην. Δίδω δ' αὐτῇ τότε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου:

— Λαμπρὸν ταξίδιον, ἐκάμομεν, Κυρία.

— Ὁραϊότατον, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν.

Ἀναγνώσασα δὲ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου:

— Λοιπὸν ὁ κ. Πρίντεζης, μὲ λέγει ἐκπληκτικός.

Καὶ ἀποχαιρετῶν αὐτήν, ὅπως ἀκολουθῆσω τὸν λεμβοῦχον, ὅστις εἶχεν ἤδη λάβει τὴν βαλίτζαν μου:

— Ὑγιαίνειτε, τῇ ἀπάντησά καὶ ἐξήλθον εἰς τὴν ἐπιωριστέραν νῆσον τῆς Μιτυλήνης.

Ἡ πρωτεύουσα Μιτυλήνη κεῖται μεταξὺ δύο λιμένων καὶ εἶναι ἀρρυθμῶς ἀκοδομημένη ἀριθμοῦσα περὶ τὰς 20.000 κατοίκους, ὧν οἱ πλείστοι Ἕλληνας, διατηροῦντες σπουδαῖον ἐμπόριον, ἰδίως ἐλαίων καὶ σάπωνος μετὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπου πολυάριθμοι ἐξ αὐτῶν εἰσι ἐγκατεστημένοι καὶ καλῶς ἐγκατεστημένοι. Ἐν Μιτυλήνῃ ὑπάρχει καὶ πλῆρες γυμνάσιον, ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις πανεπιστημίου, παρθεναγωγεῖον κάλλιστον καὶ ναὸς νεώδητος

ὡραιότατος καὶ μέγας. Ἐκ τῆς ἀρχαιότητος διακρίνονται εἰσέτι ἵχνη τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Θεάτρου. Εἶναι δ' ἐνταῦθα ἡ πατρίς τῆς Σαπφούς, τοῦ μουσαστεφούς Ἀρίωνος, οὐτινος τὸ ὄνομα ἐτίμησαν διὰ καταλλήλου λέσχης καὶ τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου. Ἔχει δὲ κλίμα εὐκρατον καὶ ὑγιεινόν, ὁρσερότατον δὲ κατὰ τὸ θέρος, μετὰ πολλὰς δένδροφυτείας, κήπους, καὶ ρωμαντικὰ σύσκια μέρη, μετὰ θαλασσίαν ἐπίσης ἀποψιν θαυμασίαν καὶ διὰ τοῦτο πολλοὶ ἐκ τῆς Σμύρνης, ἰδίᾳ οἰκογενεῖαι καὶ ἀσθενεῖς ἔρχονται καὶ παραθερίζουσιν ἐνταῦθα.

Ἐξερχόμενοι εἰς τὴν προκυμαίαν σὰς παραλαμβάνουσιν αἱ τουρκικαὶ ἀρχαί, αἵτινες μετὰ τὰς συνήθεις τυπικὰς τῶν διαβατηρίων καὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀποσκευῶν διατυπώσεως, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε ἐνταῦθα, μετὰ πολλῆς εὐγενείας καὶ ταχύτητος γίνονται, σὰς παραδίδουσιν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν τριῶν παρὰ τὴν προκυμαίαν εὐρισκομένων ξενοδοχείων, ἕνα τῶν ὁποίων τέλος θὰ ἐκλέξετε καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσῃ ἕως ἐκεῖ.

Ἐνταῦθα τὰ πάντα εἶναι ἔρρυθμα, τακτικὰ καὶ κεκανονισμένα καὶ δὲν ἔχετε περὶ οὐδενὸς νὰ ἀνησυχεῖτε καὶ νὰ φροντίσητε· ὅλα δὲ, καφενεῖα, ξενοδοχεῖα, ἐστιατόρια, παντοπωλεῖα καὶ λέσχαι λειτουργοῦσιν ὡς χρονόμετρα. Διὰ τοῦτο οὐδένα θὰ ἰδῆτε ἐνταῦθα ἀδικούμενον καὶ ἐρεθιζόμενον, οὐδένα φωιασκούντα καὶ οὐδένα πλήττοντα ἢ μᾶλλον σπανιώτατα ἐν ἐξαιρετικαῖς ὁλως περιστάσεσιν.

Οἱ κάτοικοι ἐπίσης εἰσὶν ἡμερώτατοι καὶ εὐγενέστατοι. Ἐργάζονται δὲ πάντες καὶ διαβιοῦσιν ὡς μία οἰκογένεια. Ἄν συναναστραφῆτε δὲ αὐτοὺς εἴτε ἐν τῇ ἐργασίᾳ κατὰ τὴν ἡμέραν, εἴτε ἐν τοῖς περιπάτοις καὶ καφενείοις καὶ κέντροις πρὸς τὸ ἑσπέρας, θὰ εὐχαριστηθῆτε καὶ θ' ἀπορήσητε πολὺ διὰ τὴν εὐάρεστον καὶ μοναδικὴν κατάστασιν τῆς νῆσου ταύτης, ἧτις ὑπερέχει ὅλων τῶν ἄλλων τοῦ Αἰγαίου καὶ ὑπὸ κλιματολογικὴν καὶ ὑπὸ πλουτολογικὴν καὶ ὑπὸ κοινωνιολογικὴν ἐποψιν. Διὰ τοῦτο μοὶ ἀρέσει πολὺ ἡ νῆσος Μιτυλήνη καὶ διερχόμενος ἐντεῦθεν μεταβαίνων εἰς Κωνσταντινούπολιν, εὐχαριστοῦμαι πολὺ διαμένων ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν ταύτῃ.

Οἱ Μιτυληναῖοι εἶνε ἀρκεῖντως φιλόμουσοι καὶ φιλογράμματοι, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι ἔχουν λέσχας καὶ ἀναγνωστήρια ἐν τῇ πόλει καὶ ταῖς κομποπόλεσιν, ὅπου εὐρίσκει τις ἀφθονίαν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, λαμβάνουσι καὶ αὐτοὶ ἰδιαίτερος οἴκοι τοιαῦτα καὶ καταγίνονται μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πολυμαθειαν αὐτῶν. Εἰσὶ δ' ἄλλως τε κοσμοπολίται, διατρέχοντες ὅλα τὰ μέρη τῆς ὑψηλῆς καὶ φυσικῶς εἰσὶ κάτοχοι πολλῶν γνώσεων, ὡς καὶ τῆς συγχρόνου πολυμαθείας.

Πρωτίστως εἰξεῖ καὶ διαπρέπει ὁ ἐν πολλοῖς ἱκανώτατος καὶ ἀξιολογώτατος Βαλῆς Ρό-

δου καὶ Μιτυλήνης Ἀβθεῖδιν Πασσᾶς, ἀνὴρ προκεχωρημένης ἡλικίας, με ἀρτίως ἐπιστημονικὰς γνώσεις, γλωσσομαθῆς καὶ ἐλληνοστῆς κάλλιτος διοικητικὸς δὲ ὑπάλληλος ἐκ τῶν καλεϊτέρων τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κράτους, διαμένων κατὰ μὲν τὸν χειμῶνα ἐν Ρόδῳ, κατὰ δὲ τὸ θέρος ἐν Μιτυλήνῃ. Διατελεῖ συνδρομητῆς τῆς «Φύσεως» ἀπὸ ἐνὸς ἔτους καὶ πλέον καὶ τὴν ἐπαύριον πρωτῆς τῆς ἐκεῖσε ἀφιξέως μου μετέβην ὅπως τὸν ἐπισκεφθῶ καὶ γνωρίσω.

Διαμένει ἐν τῷ διοικητηρίῳ, κειμένῳ ἐν ἀπόπτῳ ὡραιότατῃ θέσει, μεταξὺ τῶν δύο λιμένων καὶ ἐναντι τῆς πρὸς τὴν Σμύρνην ἐκτεινομένης θαλάσσης, δεξιόθεν ἔχοντι ὡραῖαν ἐναντι ἀκτὴν, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐνθα ὁ θαυμασιὸς κόλπος τοῦ Ἀδραμυτίου μετὰ τοῦ τῶν Μοσχονησίων καὶ Κυδωνίων καὶ ἀριστερόθεν τὸ ὡραιότερον μέρος τῆς Μιτυλήνης, ἐνθα οἱ λουτήρες, αἱ ἐξοχαί, οἱ κήποι, αἱ ἐπαυλῆες τῶν προυχόντων τῆς νήσου κτλ.

Ἐδοξα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου τῷ φυλάττοντι παρὰ τὴν θύραν τοῦ γραφείου σκοπῶ καὶ μετ' ὀλίγον εἰσάγομαι εἰς τὸ δεξιὸν δωμάτιον τῆς ὑποδοχῆς. Ἡ εἰκία αὐτῆ εἶνε ἀπλουστάτη οἰκοδομη, δωρηθεῖσα τῷ Βαλῆ παρὰ τῶν κατοίκων τῆς νήσου, εἵτινες ἀγαπῶσι καὶ ἐκτιμῶσι αὐτὸν δεόντως.

Εὗρον αὐτὸν καθήμενον ἐπὶ σοφᾶ κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἔθρονον, δεξιόθεν ὑπῆρχε κλίνη ἀπλουστάτη καὶ ἐναντι μακρὸν ἀνάκλιτρον, καιαπέε, καταλαμβάνον ὅλην τὴν πλευρὰν τοῦ τοίχου.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ δωματίου τράπεζα τετραγώνος κεκαλυμένη διὰ λευκοῦ ἀπλοῦ ὑφάσματος.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρευρίσκοντο ὁ διοικητῆς τῆς Μιτυλήνης, σεβάσιμος καὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἀνὴρ, ἡλικιωμένος καὶ ἕτερος τις σεβαστὸς ὀθωμανός, ὁ πρόεδρος τῶν δικαστηρίων τῆς νήσου.

— Εἰσθε ὁ κ. Πρίντεζης, μοὶ λέγει ὁ Βαλῆς, ὁ διευθυντῆς τῆς «Φύσεως».

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, τῷ ἀπάντησα καὶ ἐπεθύμουν νὰ σὰς γνωρίσω.

— Εὐχαριστῶ, ἐκδίδετε τὴν «Φύσιν» μοὶ λέγει, ὡραῖον σύγγραμμα καὶ μοὶ ἀρέσει, τὸ μόνον ἔργον, ὅπου διαβάξω ἅμα ἔχω καιρὸν.

— Σὰς εὐχαριστῶ καὶ καταγίνεσθε βλέπω ἐξοχώτατε, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

— Ναί, διότι μοὶ ἀρέσει, ἔπειτα ἐγὼ ἐσπούδασα τὴν Ἑλληνικὴν, ἕκαστα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, Εὐρώπην καὶ ἄλλου. Μοὶ ἀρέσουν, κ. Πρίντεζη, τὰ ψυχολογικὰ καὶ πνευματικὰ, ὅπου γράφετε εἰς τὴν «Φύσιν». Μὰ εἶνε ὅλα ἀλήθεια; Τὰ πιστεύετε σεῖς;

— Βεβαίως, ἄλλως τε δὲν θὰ τὰ ἐδωμάσεια, ἔπειτα ἡ ἀνκακλυψὶς αὐτῆ δὲν εἶνε νέα. Χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων!

Ἐπειδὴ καὶ ὅλοι οἱ προϋπάρχοντες ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κόσμου σοφιστὰι καὶ θεῖσταί ἦσαν πνευματιστὰι. Ὁ Βουδδας, ὁ Κομφούκιος, οἱ Βραχμάνες, Ἰνδοί, σοφοὶ Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνας μὴ δὲν ἦσαν πνευματιστὰι;

Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης με ἤκουε μετὰ περιεργείας καὶ συνεσπειροῦτο ἐξ εὐχαριστήσεως ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, ὅτε με ἐρωτᾷ μόλις ἐπαυσα:

— Καὶ συνεσπείθητε λοιπὸν καὶ σεῖς, ὡς γράφετε με τοὺς ἀπεθαμένους; Καὶ ἐπέισθητε;

— Μάλιστα πολλάκις καὶ ἐπέισθην.

— Καὶ πόσα τοῖς ἑκατόν, πιστεύετε σεῖς, κ. Πρίντεζη, ὅτι αἱ ψυχαὶ ἔρχονται καὶ συνενοῦνται με τοὺς ἀνθρώπους;

— Ὅγδοῦντα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

— Καὶ διατί, ὄχι ἑκατόν;

— Νὰ σὰς εἴπω διατί, ἐξοχώτατε.

Τὸ ζήτημα εἶνε σοβαρὸν καὶ διὰ ν' ἀποφανθῇ τις ὠρισμένως καὶ καθ' ὀλοκληρίαν, πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον πεποίθησιν. Ἀπόλυτον λοιπὸν πεποίθησιν μόνον δὲν ἔχω, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ πνεύματα, ἀν δηλονότι εἶνε αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐγνωρίσαμεν καὶ μᾶ: ἀπαντῶσιν ἢ εἶνε ἄλλο τι. Διότι, ὅσον ἡ φύσις ἐξερευνᾶται, ἀπαντῶνται τόσα μυστηριώδη καὶ θαυμασιὰ πράγματα, ὅπο ὁ νοῦς ἰλιγγιᾷ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Αἰφνης, ἀν παραδεχθῶμεν, ὅτι δὲν εἶνε τὰ πνεύματα καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχουν ψυχαὶ ἢ ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συγκατανῆσθουν αὐτὰ με ἡμᾶς, τότε θὰ εἶνε εἰς τὸ κενὸν ἀόρατόν τι πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μᾶς περιπαίξῃ καὶ νὰ μᾶς ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐπιθυμίας μας ἢ εἶνε μία ἡχώ τοῦ ἀπολύτου καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, ἧτις ἐπιφέρει τοιοῦτον ἀποτελεσματὴν ἢ ἄλλο τι.

Δι' αὐτὸ λοιπὸν 80 0)0 εἶμαι μᾶλλον πεπισμένος, ὅτι εἶνε πνεύματα, καὶ διότι αἱ ἀπαντήσεις συνάδουν με τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὸν βίον καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν ψυχῶν αὐτῶν, αἵτινες ἐξῆσαν ἐπὶ τῆς γῆς.

— Πολὺ καλὰ ἐκφράζεσθε, κύριε Πρίντεζη, καὶ ἐγὼ μοιροῦμι δὲν εἶδον ποτὲ τοιαύτην συνενοῆσιν, πιστεύω εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν ψυχῶν, καὶ τὴν συνάφειαν αὐτῶν μετὰ τοῦ κόσμου μας, διότι πολλὰ περιστατικὰ τοῦ βίου μου με πείθουν περὶ τούτου.

Ἀφοῦ δὲ ἐξήγησεν ὀθωμανιστῶ τοῖς παρευρισκομένοις κυρίως τὴν ἀνω διάλεξίν μας καὶ μᾶς συνέστησεν ἀλλήλοις, μᾶς διηγήθη γαλλιστῶ διὰ νὰ τὸν ἐννοῶ καὶ ἐγὼ ὡραῖον περιστατικὸν πνευματικῆς μεσολαθήσεως, ὅπερ ἕνεκα τῆς μεγάλης του περιγραφῆς παραλείπω ἐνταῦθα.

— Νομίζω, ὅτι ἀνεγνώσα εἰς τὸ περιοδικόν σας, μοὶ λέγει εἴτα, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Βερνάρδου Ὀρυσταίν, ἀρχιάτρου ἐν Ἑλλάδι, τὸν ὁποῖον καὶ ἐγὼ ἐγνώρισα, εἶπεν, ὅτι ἡ ζωὴ ὑπάρχει καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως καὶ ἅμα γεννηθῆ ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται εἰς τὸ σῶμα του. Πιστεύετε

Ο ΑΕΤΙΔΕΥΣ, υιός του Μεγάλου Ναπολέοντος, ούτινος τὸ τραγικὸν τέλος θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΗΣ ΦΙΛΙ!

Μιά κόρη πού ἠγάπησα μὲ φρογερὰν καρδίαν,
μ' ἀγάπην ἀδιάσπαστον, πιστὴν καὶ αἰωνίαν.
ἦτο πολὺ εὐαίσθητος· κ' εὐθύς παρετηρήθη
εἰς τὸν θερμὸν μου ἔρωτα, ὅτι ἀνταπεκρίθη·
Μ' ἀγάπησε, μ' ἐπόνετον ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ της,
τὸ μαρτυροῦν τὰ δάκρυα καὶ ἡ ὠχρὰ μορφὴ της.
Τέσσαρες μῆνες 'πέρασαν, ὡτὰν περιστέρια!
πού ἀγαπιώμαστε μαζί, 'σὰν δύο ἀδελφάκια!
Μιᾶ μέρα δὲν ἠμπόρεσα πλέον νὰ ὑπομείνω
τῆς εἰπα δὲς μ' ἕνα φίλι,
γιατὶ σὲ ἀγαπῶ πολὺ,
μουμποῦκι μωρωμένο
Καὶ κατ' ἀρχὰς ἀρνήθηκε αὐτὴ νὰ μὲ φιλήσῃ
ἀπ' τὴν αἰδημοσύνη της.
τὴν ἄκραν σωφροσύνην της,
καὶ μ' εἶχε συγκινήσῃ!
'Ἄλλ' ὅταν εἶδε τὸν καύμῳ, ὡς καὶ τὰ δάκρυά μου,
εἶπά σοῦ τὸ δῶσω τὸ φιλί.

μου εἶπε τὸ χρυσὸ πουλί,
κ' ἐστέναξ' ἡ καρδιά μου!
Καὶ τὴν στιγμή πού ἔσκυψε κ' εἶλα νὰ σὲ φιλήσω,
μου εἶπε κ' αἶφνης σμίεσαν μαζί μετὰ τὰ 'δικά μου
τὰ κερατῆνα χεῖλη της, γιὰ νὰ λιποθυμήσω
μου ἦλθε· καὶ σκίσησα ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ μου!
Μ' ἐφίλησε, τὴν φίλησα! τί ἦτο τὸ φιλί της;
τί ἦτο ἐκεῖν' ἡ μυρωδιά, πού ἔδραξ' ἡ πνοή της;
'Ἦτο ἀγνό, παρβενικό, γλυκύτατα σὰν μέλι!
Γι' αὐτὸ τρελλαινίσματι γι' αὐτὴν
καὶ γι' ἄλλη δὲν μὲ μέλλει.
Γιατ' ἄλλον δὲν ἐφίλησε παρὰ ἐμένα μόνον
ἀπ' εἶδε πῶς τὴν ἀγαπῶ μὲ στεναγμούς, μὲ πόνον!
Αὐτ' εἶνε ἡ εὐτυχία τερπνὴ στὸν κόσμον τοῦτο,
δὲν ἔγκαιται εἰς τὸν χρυσόν, δὲν κρύπτεται στὸν πλοῦτον
'Ἄλλ' ὅταν κόρη ἀγαπᾷ, καὶ σὺ ν' ἀνταγαπᾷσαι
καὶ τὰ γλυκὰ της τὰ φιλιὰ πάντοτε νὰ θυμᾷσαι!

Κ Π.

'Ο Στρατηγὸς Κουροπάτιν ἐπισκοπεῖων τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ ἐν Λιάο-Ύαγγ.

σείς εἰς τὴν μετεμψύχωσιν; Δύνασθε νὰ μᾶς διηγηθῆτε τὴν διάλεξιν ταύτην, νὰ τὴν ἀκούσων οἱ Κύριοι;

— Δὲν εἰξεύρω, ἂν δύναται νὰ κληθῆ τοῦτο καθάρως μετεμψύχωσις. Τὸ πνεῦμα ἐννοεῖ, ὅτι αἱ ψυχαὶ ὑπάρχουν καὶ ἅμα τῇ γεννήσει τοῦ σώματος εἰσέρχονται εἰς τὰ σώματα. Ἴδου πῶς ἐξεφράσθη τὸ πνεῦμα τοῦ Ὁρυσταίν, ὅστις σημειώσατε, ὅταν ἐζῆ, ἦτο φίλος μου στενός καὶ συνεργάτης τῆς «Φύσεως» καὶ συνεζητούμεν πολλάκις περὶ ψυχῆς, διότι ἦτο ἐντελὴς ὕλιστις. Καὶ ὅταν μὲν ἐζῆ, μοὶ ἔλεγεν: Μὴ πιστεύεις, Κύριε Πρίντζη, εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς; Ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ πέραν τοῦ τάφου, διότι ἡ ζωὴ ἐκλείπει μετὰ τὸν θάνατον. Ἀκριβῶς δὲ αὕτη εἶναι ἡ διαφορά τῆς παρούσης ζωῆς ἀπὸ τῆς μελλούσης, ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πτώμα αὐτοῦ. Ὅταν δὲ ἀπέθανε καὶ μετὰ δύο ἔτη ἐκάλεσα τὸ πνεῦμα του ἐν Βουκουρεστίῳ διὰ τοῦ μεσάζοντος καὶ τὸν ἠρώτησα:

— Ὑπάρχει μέλλουσα ζωὴ, φίλτατε Βερνάρδε; τί ἤδη φρονεῖς περὶ αὐτῆς; μοὶ ἀπήστησεν:

— Ἡ ζωὴ ὑπάρχει, εἰσέρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἅμα γεννηθῆ καὶ ἐξακολουθεῖ μετὰ θάνατον.

Διὰ τούτου νοεῖται, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν πλάττει καὶ ἅμα τῇ γεννήσει, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἐκτελεῖ προορισμὸν ἐπὶ τινεσὶ χρόνοις ἐν τῇ γῆ, πύει μετὰ τούτου καὶ εἴτα ἐξακολουθεῖ εἰς ἄλλον κόσμον.

— Ἀκριβῶς, αὐτὸ κ. Πρίντζη, ἐννοεῖ καὶ τὸ Κοράνιον, ὅτι αἱ ψυχαὶ, τὰ πνεύματα ἅπαξ ἐπλάσθησαν ἐν τῇ γενέσει τοῦ κόσμου.

— Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ ἀκριβές. Ἀλλὰ προβάλλει τὸ ζήτημα, ἂν τὰ πνεύματα, μετὰ τὸν θάνατον ἅπαξ τοῦ σώματος, ἐπανέρχονται καὶ πῶς εἰς νέα γεννώμενα σώματα.

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω.

— Τὰ πνεύματα ἐρωτώμενα, μᾶς ἀπαντοῦν, ὅτι πρὸς τιμωρίαν τῶν ὁ Θεός, ὅπταν πρόκειται νὰ ἐξιλεώσων ἀμάρτημα ἢ διὰ νὰ φθάσων εἰς μεγαλειτέραν ἀνάπτυξιν καὶ πνευματικὴν τελειοποίησιν, μετεμψυχώνονται καὶ διανύουν νέον στάδιον σωματικῆς ζωῆς.

— Περιέργον. Νὰ ἴδωμεν τί λέγει καὶ ὁ Λαρούς.

Μετακομίσας δὲ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης του τὸν σχετικὸν τόμον ἀνέγνωσεν: «Νέα ἐπιστήμη, ἀρχίσασα πρὸ τεσσαρακονταετίας ἐκ τῆς κινήσεως τῶν τραπεζίων ἐκ τῆς Ἀμερικῆς καὶ παραδεχόμενη, ὅτι αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον, ἐξακολουθεῖσαι ὑπάρχουσαι εἰς τὸν ἀόρατον κόσμον, ἐρχονται εἰς συνάφειαν καὶ συνεννόησιν μετὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ μέσου μεσάζοντος τρίτου προσώπου, ἰδίως νέου ἢ νέας καὶ ἀποκαλύπτουσι πράγματα, ἄγνωστα καὶ ἀξιοπεριέργα κτλ. Εἰς ταῦτα πι-

στεύουσιν ἤδη τὸ ἐν τρίτον σχεδὸν τῶν ἀνθρώπων».

Καὶ ἀφοῦ εἶπομεν ἔτι ἀρκετὰ περὶ πνευμάτων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, ἀπεχαιρέτησα τὰς αὐτῶν ἐξοχότητας καὶ ἀπῆλθον.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Φοβερόν, ἀκατάπαυστον πόνον ἀρίνει ὁ σκληρὸς χωρισμὸς στὴν καρδίαν, ποῦ ὁ ἔρωσ καὶ μόνον εἶνε βάλσαμον καὶ γλυκασμὸς!

Διὰ τὴν δύο ψυχῆς π' ἀγαποῦνται καὶ ἡμέρες περνοῦν εὐτυχεῖς, νὰ χωρίζονται καὶ νὰ λυποῦνται, νὰ στενάξουν, νὰ ζοῦν δυστυχεῖς!

Νὰ θυμοῦνται μαζὺ ποῦ περνοῦσαν τερπνοτάτας στιγμᾶς, ἂν πουλιά, τὰ γλυκόλογα, ποῦ ἠμιλοῦσαν, τὰ θερμὰ τῆς ἀγάπης φιλιά!

Καὶ γιὰ τοῦτο, ποτέ ἡσυχίαν νὰ μὴ βρίσκουν, τὰ πάντ' ἤδη νὰ τοὺς φαίνονται καὶ εὐθυμῖαν ἢ ψυχὴ των ποτὲ νὸ μὴ ἴδῃ;

Κι' ἀποφεύγουν τὸν κόσμον καὶ πέρα εἰς τὰ ἔρημα νὰ περπατοῦν ὀλομόνοι καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα τὴν ἀγάπην των ναύρουσιν ζητοῦν!

Καὶ φωνάζουν καὶ κλαῖν' τὰ καυμένα καὶ δὲν τρώγουν καὶ πάντ' ἀγρυπνοῦν, κ' εἶνε πάντα ὠχρὰ λυπημένα, καὶ τὸ σῶμά των τὸ τυραννοῦν.

Πῶς ποθοῦν ν' ἀνταμώσουν καὶ πάλι τὲς γλυκῆς των ἐκεῖνες ματιῆς ν' ἀνταλλάξουν μὲ ζέσι μεγάλη, μὲ χαμόγελο καὶ μὲ χαρῆς!

Νὰ μιλῆσουνε λόγια, γλυκὰ καὶ τὸν πόνον π' ἀκοῦν στὴν καρδίαν, καὶ τὰ βῆσανα ποῦ ἀπερνοῦνε εἰς τὴ μαύρη των τῆ μοναξιά!

Πῶς ποθοῦν τὰ χερᾶκια νὰ ἴγγιξουν, ποῦ κρατοῦσαν πολλάκις σφιχτά, καὶ τὰ χεῖλη των πάλι σμίξουν καὶ νὰ πάρουν φιλιά ἀρπαχτά!

Πῶς ποθοῦν νὰ ἴβρεθοῦν μοναχοὶ των νὰ ριθθοῦν στὴν ἀγκάλην κ' εἰ δυὸ καὶ τὰ δάκρυα κ' οἱ στεναγμοὶ των ν' ἀκουσθοῦνε ἀπάνω, στὸ Θεῖο,

Κ' εἶσι ἄχ! τότε ὁμοῦ ἠνωμένοι νὰ φιλιῦνται, νὰ τρέμουν, νὰ κλαῖν', ν' ἀποθάνουν νὰ θέν' ἑτασμένοι καὶ τοῦ Ἐρωτος λόγια νὰ λέν!

κ. π.

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩΝ

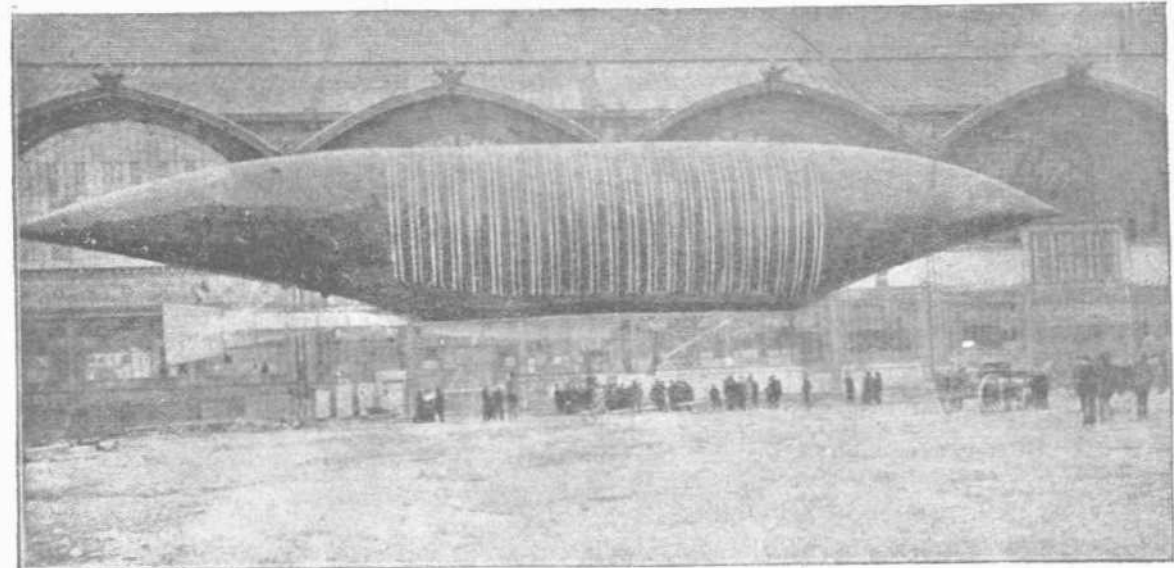
Ἀφ' ὅτου ὁ ἀμερικανὸς ἐφευρέτης τοῦ πηδαλίου τοῦ ἀεροστάτου Σάντος Δυμὼν ἐξετέλεσε τοὺς ὄρους τοῦ γερμανοῦ ἀγωνοθέτου καὶ ἔλαβε τὸ ἐξ 100,000 φρ. γέρας, ἀνυψωθείς ἐν τῇ ἰδιορύθμῳ ἀεροπόρῳ συσκευῇ του ἐλαφροτέρα τοῦ ἀέρος, ἐν τῷ πάρκῳ ἔξωθι τῶν Παρισίων καὶ περικάμψας, ὡς διεγράφετο ἐν τοῖς ὄροις τοῦ ἀγωνισμοῦ, τὸν πύργον τοῦ Ἄϊφελ καὶ ἐπανελθὼν σῶος μετὰ τοῦ ἀεροστάτου του ἐν τῇ ἀφετηρίᾳ τῆς ἀναχωρήσεως του, πολὺς ἐγένετο πάταγος ἐν τοῖς ἐπιστημονικοῖς κύκλοις καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἀεροστατικοῖς καὶ ἔκτοτε πάντες οἱ καταγινόμενοι εἰς σχετικὰς μελέτας καὶ ἐφαρμογὰς ἐπεδόθησαν μετὰ σπουδῆς καὶ ζήσεως εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, πα-

μομηχαναὶ τῶν σιδηροδρόμων ἐκινούντο μὲν ἐπὶ τόπου, περιστρεφόμενων τῶν τροχῶν αὐτῶν ἐν μέρει μόνον καὶ μὴ μεταγυμένων εἰς ἀποστάσεις, πολὺ δὲ βραδύτερον ἐπενοήθησαν τὰ μέσα τῆς τελειοποιήσεως των, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ συμβαίνει τὴν σήμερον καὶ τὰ σύγχρονα ἀεροστάτα εἰσὶν εἰσέτι ἀτελῆ καὶ ἀνεπίδεκτα χρησιμοποίησεως ἐν ταῖς κοινωνικαῖς ἀνάγκαις.

Ἐν τούτοις οἱ ἀρμόδιοι, ὡς εἴκοις, καταγίνονται νὰ ἀνακαλύψωσι καὶ τελειοποιήσωσιν αὐτά. Λαμβάνομεν δὲ ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ παρουσιάσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τρεῖς τύπους:

Ἀλεξίπτωτον ἀεροστάτον Σβένκε.

1^{ον} Τὸ ἀλεξίπτωτον ἐροστάτον Σβένκε τοῦ πλοιάρχου Οὕγγε, διδοῦ ἐγένοντο ἐσχάτως πειράματα ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ περιδολῷ

Τὸ πηδαλιουχοῦμενον ἀεροστάτον τοῦ Λεβωδύ.

ρασκευάσαντες μέχρι τοῦδε ἀρκετὰ ὑποδείγματα καὶ τύπους καὶ σχέδια καὶ ἐφαρμογὰς ἐκτελέσαντες πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ζητήματος πλὴν οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἀεροστάτον ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας, ὡς μὴ παρυσιάζον ἐπαρκῆ ἐχέγγυα στερεότητος καὶ ἀσφαλείας, ὅπως τεθῆ εἰς χρῆσιν ἐμπορικὴν βιομηχανικὴν ἢ καὶ στρατιωτικὴν.

Τὸ ἀεροστάτον τὸ γε νῦν ἔχον εὐρίσκεται εἰς οἶαν κατάστασιν εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς σταδιοδρομίας των αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ εἴτα τοῦ σιδηροδρόμου. Ὅπως τὰ πρῶτα ἀτμόπλοια ἐπλεον μὲν καὶ μετεκινούντο ἐν τῇ θαλάσῃ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἀποστάσεις, ἀλλὰ διαρρηγνυμένων καὶ βλαπτομένων τῆς μηχανῆς των ἢ τοῦ λέβητος ἐσταμάτων ἢ καὶ ἀνετινάσσοντο εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ὅπως αἱ πρῶται ἀτ-

τοῦ Ἄερο Συλλόγου Aero Club) τοῦ Σαιν-Κλοῦ, ἐν Γαλλίᾳ.

Τὸ ἀεροστάτον τοῦτο, ὡς παρίσταται ἐναντι ἐκ φωτογραφίας, ληφθείσης ἐν τῷ ἑαυτοῦ διαμερίσματι τοῦ Σαί-Κλοῦ, ἔχει μορφήν πρωτοφανοῦς μέχρι τοῦδε σχήματος οὔτε σφαιρικοῦ, οὔτε ἐπιμήκουσ τοῦλάχιστον, ὡς τὰ ἤδη συνήθως κατασκευαζόμενα, ἀλλ' εἶναι βυτιοειδὲς καὶ ὑψηλὸν κεκαλυμμένον κάτωθι ὑπὸ ὑφάσματος λεπτοῦ καὶ στερεοῦ, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζῃ στρογγύλην πτέρυγα ἢτοι χαλασῖπτωτον καὶ νὰ καθίσταται ἐν ἀνάγκῃ πρῶτορα ἢ πτώσις του εἰς τὴν γῆν. Τὸ ἀεροστάτον τοῦτο δοκιμασθὲν ἐσχάτως ἐν Σαί-Κλοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Σβένκε Β', ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου αὐτοῦ, σουηδοῦ ἀεροναύτου Οὕγγε, ἔσχε μὲν καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ἐπηνέθη ἢ ἐπινοήσις του, πλὴν διὰ τοῦ χρό-

νου μέλλει ήδη ν' αποδειχθῆ ἢ χρησιμοποιήσῃς του.

Τὸ πηδαλιουχούμενον Λεβωδύ.

2ον Τὸ πηδαλιουχούμενον τοῦ κ. Λεβωδύ ὀνομασθὲν οὕτως ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου αὐτοῦ ἐδοκιμάσθη πολλάκις ἐν Παρισίοις καὶ ἔσχεν εὐάρεστα ἀποτελέσματα, φωτογραφηθὲν μάλιστα πολλάκις εἰς διαφόρους θέσεις καὶ δι' ἑν λειτουργεῖα.

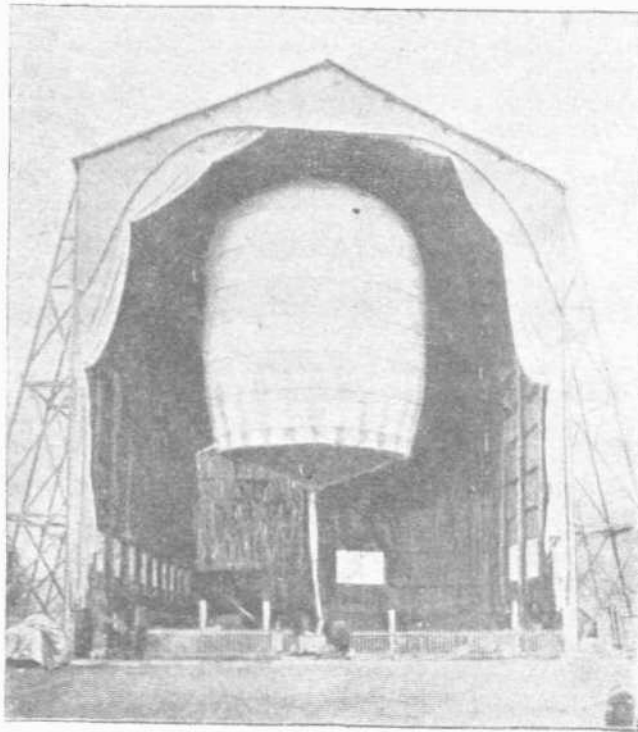
Τὸ ἀερόστατον τοῦτο ἐοχάτως ἐπεχείρησε τὴν διάβασιν ἀπὸ Μουσῶν εἰς Παρισίους μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἶναι ὥραϊον καὶ ἔχει σχῆμα ἰσπανικοῦ σιγάρου. Εὐρίσκεται δὲ ἤδη ἐκτεθειμένον εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν μηχανῶν, ὡς ἔχει ἐν τῷ προκειμένῳ σχήματι, ὡς ἐφωτογραφήθη καὶ μετὰ ἐξέτασιν τῶν διαφῶρων αὐτοῦ μηχανημάτων θὰ ἐπαναλάβῃ ἀεροπορίαν πρὸς τὴν Μάντες ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κυρίων Ἰσκιές καὶ Ζυλλιότ.

Αἱ δοκιμαὶ τοῦ ἀεροστάτου τοῦ Filati

3ον Τὸ ἀερόστατον τοῦ Ερρίκου δὲ Λά-Βώ, ὅπερ ἔχει τὸ σχῆμα τῶν συνήθων πολαιῶν ἀεροστάτων καὶ οὐτινος σκοπὸς εἶναι νὰ πλέῃ ἀνωθεν τῶν κυμάτων. Ὁ ἐφευρέτης αὐτοῦ κατόπιν τῆς κασοτροφῆς πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐν Τουλών, τοῦ ὑποπλοιάρχου Βώδικ, ὅστις ἀπωλέσθη ἐν ἀεροστάτῳ 330 κυβικῶν μέτρων, ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τοιαῦτα συμφορὰ δύνανται νὰ προληφθῶσι. Φέρει τ' ἀπαιτούμενα προφυλακτικὰ ἐργαλεῖα καὶ μέσα διὰ τὴν ἀσφαλῆ κάθοδον, ὡς καὶ ἀνεμιστήρα πρὸς παροχὴν ἀέρος ἐν τῷ ἀεροστάτῳ, ἵνα μὴ σχηματίσῃ κοιλότητα ἐν τῷ περικαλύματι, κ τ λ.

Ἡ πρώτη αὐτοῦ ἀνύψωσις, τοῦ Ειλάτη, ἐγένετο τῇ 18 Μαρτίου 1904, τῇ 4 καὶ 10 μ. μ καὶ ἠκολουθεῖτο ὑπὸ ἐνὸς ἀτμοπλοίου.

* Πότις τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸν νομὸν τοῦ Seine-et-Oise.

Τὸ ἀερόστατον τοῦ Πλοιάρχου Οὐγγε ἐν τῷ περιβόλῳ του.

Μετὰ διαφόρους ἐλιγμούς ἀνόδους καὶ καθόδους ἐρρίψεν ἔρμα καὶ ἀνήλθε 500 μ. ἀνωθεν τῆς θαλάσσης.

Τῇ 5 ὥρα καὶ 1/4 κατήλθεν ἐκ νέου, ἐπλησίασε τὸ ἀτμόπλοιον καὶ προσέδεσαν τὴν ἀγκυράν του ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸν λιμένα τῶν Καννῶν.

Ἡ δευτέρα ἀνάβασις ἐγένετο τῇ 25 Μαρτίου καὶ μετὰ διαφόρους ἐπιτυχεῖς ἐλιγμούς καὶ διευθύνσεις, κατήλθε μετ' ἀνεμον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ Ἁγ. Μάρκου.

Ἡ τρίτη ἀνάβασις ἐγένετο τῇ 27 Μαρτίου, τῇ 9 ὥρα καὶ 30 λ. τῆς πρωίας. Ἀνήλθεν μέχρι τῶν 1800 μ. καὶ εἶτα κατήλθεν ἀσφαλῶς καὶ εὐχερῶς πλησίον τῆς Βένε, τὴν μεσημέριαν καὶ 45 λ.

Ὁ Ἐρρίκος δὲ Λά-Βώ ἤδη λέγει:

«Διὰ τοῦ ἀερόστατου μας ἤδη δύναται τις ἀντιθέτως τοῦ ἀνέμου νὰ ἀεροπορήσῃ, νὰ πλέῃ ὀλίγα μέτρα ἀνωθι τῆς θαλάσσης νὰ ἐπιχειρήσῃ κοτοπεύσεις ἀπὸ τοῦ ὕψους, νὰ ἐπανέλθῃ εἶτα εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ ὕδωρ, νὰ ἐπιβραδύνῃ ἢ ταχύνη τὴν πορείαν, καὶ τοῦ ἀνέμου ὄντος ἀντιρρόπου, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας, κτλ. μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

«Αἱ πρακτικαὶ αὗται δοκιμαὶ προστίθουσιν, ἀπὸ σήμερον δύνανται νὰ ἐφαρμοθοῦν μετὰ πάσης ἀσφαλείας καὶ ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τῶν ἀεροστάτων τοῦ εἴδους τούτου καὶ νὰ μὴ φοβῆται τις πλέον τὴν θάλασσαν.»

Ἐν τούτοις, ὡς φαίνεται, παρὰ τὰς ἐπιχειρηματίας, ταύτας ἐφαρμογὰς καὶ προόδους, ἡ τελειοποίησις τοῦ πηδαλίου τοῦ ἀεροστάτου ἀπέχει τῆς πραγματοποιήσεως.

Φ. Π.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Πομφόλυγες σάπωνος

Τινες ἴσως μειδιάσωσι διὰ τὸ ἀπλοῦν ὄσον καὶ εὐκόλον τοῦτο φυσιολογικὸν παίγνιον. Ἐν τούτοις ἐνέχει πολλὰ τὰ περίεργα καὶ παράδοξα καὶ ἀείζει τὸν κόπον νὰ γράψῃ τις περὶ αὐτοῦ.

Τὰ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτα φαινόμενα δὲν εἶναι πάντοτε ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσι ποικίλα καὶ δύσκολα ἐργαλεῖα. Καὶ τί ὠραιότερον καὶ θαυμαστότερον μιᾶς ὥραίας σφαιρικῆς πομφόλυγος, σχηματιζομένης καὶ αἰωρουμένης εἰς τὸ ἄκρον καλάμου ἀχύρου;

Ὅταν ἡ ὕγρα αὕτη σφαῖρα ἐξῆ ἀσθενῆ διάμετρον, τὸ σχηματίζον αὐτὴν ὕμνιον εἶναι ἀχρουν καὶ διαφανές. Βαθμηδὸν διὰ τοῦ ἐμφυσωμένου ἀέρος πιέζονται ἐξ ἴσου αἱ παρειαὶ τῆς ἐσωτερικῆς κοιλότητος, αὐξάνεται ἡ διάμετρος αὐτοῦ καὶ τότε

ἀρχίζου νὰ φαίνονται κατὰ πρῶτον ἀσθενῶς καὶ εἶτα ζωηρότερον, σειρά χρωματισμῶν ἀναγεννωμένων οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ ἀποτελούντων διὰ τῆς συμμίξεως αὐτῶν πληθώραν χρωμάτων τῆς Ἰριδος, μέχρι οὗ ἡ πομφόλυξ, ἐλαττωμένη κατὰ τὴν διάμετρον αὐτῆς δὲν παρουσιάζει πλέον ἐπαρκῆ ἀντίστασιν εἰς τὸ περιεχόμενον ἀέριον, σχηματίζονται μελαναὶ ἐπ' αὐτῆς κηλίδες καὶ εἶτα διαρρήγνυται.

Ἡ ἀπλή αὕτη καὶ ὠραία παιδιὰ διὰ τὸν φυσιοδίφην ἐνέχει ἐνδιαφέρον μεγαλύτερον τοῖς σοφοῖς. Ὁ δὲ Νεύτων τὴν εἶχεν ἀντικείμενον μελέτης καὶ παρατηρήσεως καὶ ἔκτοτε οἱ παρουσιαζόμενοι οὗτοι χρωματισμοὶ ἐπὶ τῆς πομφόλυγος τοῦ σάπωνος, θεωροῦνται ὡς ζήτημα σπουδαῖον μεταξὺ τῶν λίαν περιέργων φαινομένων τῆς ὀπτικῆς Μελετώνται δὲ ἐν τῇ φυσικῇ ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Χρωματισμένοι δακτύλιοι ἐν τοῖς λεπτοῖς ὕμνιοις».

Παρελείψαμεν ἀνωτέρω νὰ εἰπωμεν, ὅτι πρὸς σχηματισμὸν πομφόλυγων ἐκ σάπωνος, παρασκευάζομεν συνήθη σαπωνάδα καὶ λαμβάνοντες καλάμην ἀχύρου, κόπτομεν εἰς τὸ ἐν ἄκρον αὐτῆς σαυροειδῶς, μουσχεύομεν ἐν τῇ σαπωνάδι καὶ φουσκώομεν.

Φ. Π.

Ἀπὸ κτίσεως τοῦ κόσμου μέχρι σήμερον τὸ ζήτημα τῶν ἐκλογῶν ἦτο ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου, μεγάλα δὲ κατεβάλλοντο πάντοτε προσπάθειαι πρὸς ἐπιτυχίαν. Παράδοξοι ἐν τούτων οἱ διάφοροι τρόποι δι' ὧν ἐτελοῦντο αἱ ἐκλογαὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους. Ἐν Σπάρτῃ ὁ λαὸς συνηθροῦζετο εἰς μεγάλην πλατεῖαν πρὸ αὐτοῦ δὲ διήλαινον ἐν γραμμῇ οἱ ὑποψήφιοι. Οἱ μᾶλλον καὶ διαπρεπέστερον παρὰ τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν διάβασιν τῶν ἐπευφημούμενοι ἐξελέγοντο ὡς ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ. Τεταγμένοι διὰ τὴν ἐξέλεξιν ταύτην ἦσαν ἄνδρες σεβάσμιοι οἵτινες λίαν εὐσυνειδήτως ἐξετέλουν τὸ καθῆκον τῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι μετεχειρίζοντο κύμους λευκοὺς καὶ μέλανας. Οἱ Ῥωμαῖοι ἔφερον δύο πινακίδας διερχόμενοι δὲ δι' ὕψηλοῦ καὶ στενοῦ ἐπίτηδες μέρους ἐρρίπτον τὴν μίαν τούτων εἰς τὴν ὑπὸ ὕψωμα ἐπίτηδες τοποθετημένην κάλπην. Τὴν ἐτέραν δὲ παρέδιδον ἀράσστα πρὸς τὸν ἐκεῖ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ περιεστώμενον ὑπατον.

Εἰς τὴν Σουηδίαν ἐξελέγετο ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως μετὰ πολλὴν παράδοξον τρόπον: Οἱ ὑποψήφιοι ἴσταντο περὶ ὕψηλος ὡς τὸ ἀνάστημά των τραπέζης, ἢς ἡ ἐπιφάνεια ἦπτετο τῶν κινυρῶν τῶν κεφαλῶν τῶν ὑποψηφίων. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔθετον ζωύριον ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἐκλέγουσιν ὡς κατοικίαν τὸ δασύτριχον τῆς κεφαλῆς μέρος. Τὸ ἐντομον περιεφέρετο μέχρις οὗ, τέλος διηυθύνετο πρὸς τὴν κεφαλὴν, ἢν ἐθεώρει καταλληλοτέραν καὶ ἦτις δι' αὐτοῦ ἐρωδισμένη ἀνελάμβανε τὰ ἡνία τῆς διοικήσεως τῆς πόλεως. Κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα οἱ Ἰρλανδοὶ ἐξέλεγον τοὺς ἀρχοντας τῶν ὡς ἐξῆς: Ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι παρετάσσοντο εἰς γραμμὴν, ἕκαστος δὲ τούτων ἔφερον ἐπὶ τῆς ράχους δέσμη ἀχύρων. Ὅνος πειναλέος ἀπεφάσιζε τὴν τύχην τοῦ ὑποψηφίου. Ἐκεῖνον οὖν τὸ ἀχρουν ἐτρώγετο πρῶτον ὑπὸ τοῦ πεινώντος ὄνου, ἐξελέγετο διοικητὴς τῆς πόλεως.

ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΘΑΝΟΝΤΑ ΕΛΛΗΝΑ ΙΑΤΡΟΝ

Ὁ διαπρεπὴς γυναικολόγος κ. Pinard, καθηγητῆς ἐν τῇ ἰατρικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων, ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ κλινικῷ μαθήματι περὶ συγκρατήσεως ἐμβρύων (retentions datales) ἀναφέρει ἕξι ἄνθρωπον γυναῖκα συγκρατήσαν ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς θανάτῳ ἔβρου ἐπὶ 12 μῆνας. «Τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐπιλέγει ὁ σοφὸς καθηγητὴς ἀρῶμαι ἐκ τῆς ἐπισήμου διατριβῆς τοῦ κ. Μαρκοπούλου».

Εἰς τὸν κ. Μαρκοπούλου γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ ἡμετέρου ἐν Παρισίοις διαπρεποῦς συνεργάτου κ. Π. Ν. Διάρρη ἱατροῦ διηγοῖτο εὐρὸ στάδιον, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Χάρων ἡ ἀκάματος αὕτη τῆς Φύσεως δύναμις, ἔθραυσε τὴν γραφίδα, δι' ἣς περιέγραφε τὴν εὐέλπιδα πορείαν του. Καὶ ἐθραύσθη μὲν ἡ γραφίς, τὰ ἔχνη ὅμως αὐτῆς ἔμεναν ἀνεξάλειπτα. Ἀπόδειξις τούτου, τὸ κλινικὸν τοῦ καθηγητοῦ Pinard μαθημα. Κ. Σ.

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Έκ του Ιταλικού)

BONAΠΑΡΤΗΣ έ-
παρέετο, όπως συ-
ναντήση την στρα-
τειάν του στρατηγού
Βερτιέ εις Πιεμόντε
τό όποιον έμελλε να
γείνη πρόδρομος τό-
σων έπιτυχιών.

Περί τās 2 μετά
μεσημβρίαν τής 20
Μαΐου του έτους
1880, ό ύπατος έ-
ξήρχετο τής οικίας
του δημάρχου του
'Αγ. Πέτρου, χω-
ρίου κειμένου εις τās
κλιτύας του 'Αγ.
Βερνάρδου. 'Ο Διράκ
και ό ιδιαιτερος γραμ-
ματεύς του ήκολού-
θουν αυτόν. 'Αφού έπεθεώρησεν ένα λόχον Γρε-
ναδιέρων, έπληρίσασεν ένα ήμιονηρόν, όστις θά τώ
έχρησιμευεν ως οδηγός και τόν ήρώτησε :

— Πώς ονομάζεται !
— Πέτρος Δορσάζ. Στή διαταγή σου !
'Ο Δορσάζ ήγνώει ένώπιον ποίου εύρισκετο.
'Απλώς ύπακούων εις την διαταγήν του δημάρ-
χου του, είχεν οδηγήσει εκεί την ήμιονόν του
όπως μεταφέρει τόν ξένιον εκείνον αξιωματικόν.
'Ο Δορσάζ, ένεκα τών δυσβάτων μερών και
του τραχέως κλίματος, έφόρει ένδυμα φοδραρισμέ-
νον με δέρμα κάπρου, ύψηλά ύποδήματα άδι-
άβροχα χονδρά και πύλον τρίχινον, ύπεράνω του
όποιον όπήρχεν έτερον εκ λινοϋ χονδρού, κά-
λυμμα τό όποιον έπροφύλασσε πίπτουν τά ότα
του. Εις την δεξιάν δέ χείρα εκράτει λεπτήν
σιδηράν ράβδον.

'Η ήμιονός του, αρκετά εύρωστος, εκοσμείτο
διά προμετωπίδος εκ λινοϋ κεντημένης, ήνίων
εκ δέρματος κιτρίνου και σάγματος πεποικιλ-
μένου ύψηλοϋ άνευ αναβολέων.
'Ο Βοναπάρτης ήλλαξε τό σάγμα, προσέθεσεν
αναβολείς και άνεχώρησε. Μόλις άπεμακρύνθη
του 'Αγ. Πέτρου, ό ύπατος έλαβεν ύφος σοβα-

ρόν μη προσέχων εις πολλούς αξιωματικούς διερ-
χομένους και χαιρετώντας αυτόν. Και έσπευδε
τό βήμα τής ήμιονού δι' έλαφράς μαστιγώσεως,
παρατηρών τās κορυφάς των περι αυτόν όρέων.
'Ούτω προσηλωμένος και βυθισμένος εις σκέψεις
ποικίλας, άφήκεν άσυνειδήτως τά ήνια επί του
τραχήλου του ζώου. Αίφνης όμως ή ήμιονος,
παραπατήσασα ένεκα του δυσβάτου μερους, έγο-
νάτισεν. 'Ο αναβάτης άπολέσας την ίσορροπίαν
έπεσεν άποτόμως προς τά εμπρός.

'Ο Δορσάζ, εύκίνητος ως πάντοτε, έσπευσε
να τόν συγκρατήσει εκ του μανδούου και διά τής
στιβαράς χειρός του τόν επανέφερεν επί του
σάγματος, λέγων :

— Μη σκιάζεσαι, καπετάνιο· εγώ·μαι· δώ.

'Ο Βοναπάρτης έμειδίασε.

— Μεγάλη κακοστρατιά, έδώ καπετάνιο.
'Ο θεός να φυλάη ! 'Όσοι πέφτουνε, έδώ, δέν ση-
κώνονται εύκολα.

— Ευχαριστώ· είσαι καλός, απεκρίθη κα
άνελαβε τά ήνια, ακολουθών μετά προσοχής έ-
κάστην κίνησιν του τετραπόδου.

Εις την πεδιάδα του Πρόξ ένθα ήτο τό στρα-
τόπεδον, δύο ίλκι ιππικου δραγόνων τόν άνέμε-
νον, όπως τώ χρησιμεύσασιν ως πρωτοπορεία.

'Ο στρατάρχης εξηκολούθησε τόν όρόμον του
ένψ είποντο εις άπόστασιν εκάτων βημάτων αι
φυλκαί του.

Τό βλέμμα του 'Υπάτου πάντοτε άνήσυχον,
έπεσεν επί τινος παιδιός, κεκαλυμμένης εισέτι
ύπό έλαφρού στρώματος χιόνος επί τής όποιας
διεκρίναντο τά ίχνη των βημάτων των στρατι-
ωτών και των ήμιονων, φερόντων πολεμοφοδία
και ζωοτροφίας.

Αί τοποθεσίαι εκείναι ήσαν ερημοί ήδη και
δέν ήκούοντο ειμήν ό ψίθυρος των ρέοντων ύδάτων
και αι φωναί των λευκών περδίκων.

'Ο ταξειδιώτης μας, πάντοτε μεγαλοπρεπής
και σοβαρός, αισθανόμενος όλίγον την ψύχραν έ-
κούμβωσε την μανδύαν του και έσήκωσε τό περι-
λαίμιόν του, ένψ ό Δορσάζ εκράτει στιβαράς
τούς χαλινοϋς του ζώου.

— 'Ε! παλληκάρι μου, διέκοψεν ό στρα-
τάρχης σοβαράς, μεγάλη κακοτοπία και όμως
έσύ φαίνεσαι πολύ ψύχραιμος. Σε συγχαίρω,
παιδί μου.

— 'Εχω εμπιστοσύνη στό μουλάρι μου, γι'
αυτό.

— Και είναι δικό σου ! προσέθεσεν, ό στρα-
τάρχης.

— Ναι, καπετάνιο. Αυτό είναι τό ψωμί μου.
Φοβούμαι όμως μη τό χάσω, γιατί όλα τά ζωα
με συμπάθειο, τά πήρε από τό χωριό ένας καπε-
τάνιος, σαν έλόγου σου.

— Ναι, τό γνωρίζω· ό στρατηγός Σάνε, ύπε-
λαβεν ό Βοναπάρτης. Μάθε όμως, ότι τά έπηρε

μέ επιστροφήν. 'Όσον άφορᾷ τό ιδιόν σου δέν
θά τό έγγίσση κανείς, ώστε ήσύχασε.

— Ευχαριστώ, ευχαριστώ !

— Και είσαι ευχαριστημένος από τό επάγ-
γελμά σου, Δορσάζ ;

— 'Ετσι και έτσι· τό καλοκαίρι δέν έχομε
και πολλά κέρδη· όσο για τό χειμῶνα, μόλις
βγάζουμε τά έξοδά μας.

— Συ όμως, Δορσάζ, μπορούσες να κάμης
και κάτι άλλο.

— Σαν τί ;

— Είσαι δυνατό και γενναίο παλληκάρι και ό
στρατός μας έχει ανάγκην από νέους σαν έσε.
'Υπάρχουν και άλλοι έγγεγραμμένοι, οι όποιοι
μετά έν έτος θά ήναι λοχιαί, εξηκολούθησεν ό
Βοναπάρτης.

'Ο Δορσάζ εκλινε την κεφαλήν σιωπηλῶς.

— Πώς, δέν άπαντᾷς, Δορσάζ !

— Δέν...

— Τι, δέν... και σιωπᾷς !

'Ο 'Υπατος έμειδίασεν, ειπών :

— Μήπως δέν σε αφήνει ή προς τό χωριό σου
άγάπη ή έχεις τίποτε άλλα συμφέροντα, τά ό-
ποια δέν σου τό επιτρέπουν !

— 'Όχι, καπετάνιο, άλλη αίτία, απεκρίθη
ό οδηγός συνεσταλμένος.

— 'Α ! έμάντευσα, θά ήναι τίποτε λόγοι τής
καρδιάς. Λοιπόν άνοιξε την καρδιά σου και πέ-
σου με τί έχεις. 'Εγώ δέν θέλω τό κακό σου,
αφού άλλως τε μου έσωσες και την ζωήν.

'Ο Δορσάζ τόν ήτένισε με βλέμμα άνιχνευ-
τικόν, οίονεί προσπαθών να άνεύρη την αλήθειαν
εις τούς λόγους του στρατάρχου και μετά τινα
λεπτά απεκρίθη :

— Μου θέλεις λοιπόν τό καλό μου !

— Βέβαια.

— Μά τή ζωή μου· τότε θάσαι καλός άνθρω-
πος κι' εγώ δέ θ' άρηθῶ να σου πῶ τά θά-
σανά μου, αν και πιστεύω, ότι δέν θά μωροέσης
να μου κάμης τό καλό, που θέλεις. Και έγκατα-
λείπων τόν χαλιόν του ζώου, όπως δυνηθῆ να
βαδίση παρὰ τό πλευρόν του 'Υπάτου, εξηκολού-
θησε με τόνον άνήσυχον :

— Λοιπόν, είμαι πιά σε ήλικία είκοσι δύο
χρόνων. 'Απεφάσισα να πάρω και εγώ γυναίκα,
μια κόρη ενός Γκενουδ, γαιτονοπούλα μου, πολύ,
μα πολύ νόστιμη. Στῆς αρχαίς ήτανε μυστικό,
μπειτα δέν ξέρω πως ό διάλογος έβαλε την ούργιά
του και έμαθεύτηκε τό πρᾶμα. Μάλιστα οι γει-
τόνοι λέγανε, πως έπεσα πολύ ψηλά, επειδῆς
ή 'Ελεονώρα μου είχε πολλά ύποστατικά και
εγώ μονάχα τό μουλάρι μου. 'Ενας πάλι άλλος
δικός μας άγωγιάτης, που έτρωγε με τό μάτι
την καλή μου τώπε στό πατέρα της πως την
αγαπῶ, ως που ό γέρος κατάντησε να πῆ στή
άγορά μέσα του χωριού, πως δέ θά δώση ποτέ
τό κορίτσι του σε' ένα... ζητιάνο άγωγιάτη !

— Τι λές, Δορσάζ ! λοιπόν !

— Λοιπόν, καπετάνιο μου, όταν έμαθα πως
είπε αυτό για μένα, έγεινα σαν τρελλός. Μέρας
εαι νύχταις τό πέρασα στό κλάμα, ως ότου για
κα ξεχάσω την λύπη μου, έφυγα και έπήγα να
δουλεύω στην 'Αόστα. Τό χειμῶνα όταν γύρισα
βρήκα πιο ώμορφη την 'Ελεονώρα· στάθηκε
όμως αδύνατο να τῆς κουβεντιάσω, γιατί την φυ-
λάγανε σαν τό χρυσάσι. Τέλος έδαλα μια γρηά
να τῆς πῆ πως την αγαπῶ ακόμα. Φαίνεται όμως
πως ή 'Ελεονώρα δέν τό πίστεψε και πολύ γιατί
ήτανε θλιμμένη σαν τῆ Μαγδαληνή· αλλοίμονον !
καπετάνιο μου, δέν βαστάω πιά να προσμένω.
'Ο πατέρας της πάντα δέν θά θέλη αυτό τό
γάμο και έτσι θά μένω ένας φτωχοαγωγιάτης.

— 'Εχεις δικηο, Δορσάζ. Και πόσον αξίζουν
τά ακίνητα, που θά πάρη προίκα ή κόρη του
Γκενουδ !

— Τά ύποστατικά, θες να πῆς !

— Μάλιστα, απεκρίθη ό Βοναπάρτης συγκε-
των τό μειδιμά του.

'Ο Δορσάζ έσκέφθη όλίγον, έμέτρησεν επί των
δακτύλων του επανειλημμένως και απεκρίθη
σταθερώς :

— Δύω χιλιάδες.

Δέν είναι και μεγάλο ποσό, όπως εύτυχίση
κάνεις ένα νέον, έσκέφθη ό Βοναπάρτης, προσ-
θέσας :

— Μικρά πράγματα. Μείνε ήσυχος Δορσάζ
και ό καπετάνιος θά φροντίση.

Μή έννοήσας ό άγωγιάτης την σημασίαν των
λόγων του ένδόξου στρατάρχου, ήρώτησε και
πάλιν :

— Λοιπόν θά μιλήση ή άφεντιά σου στον πα-
τέρα τῆς 'Ελεονώρας !

— Ναι, Δορσάζ, χωρίς άλλο.

— Τι λές ! καπετάνιο. Κάθε πρωί θά παρα-
καλῶ τό Θεό να σου δίνη γειά. Και ποτε θά κου-
βεντιάσης του γέρου Γκενουδ !

— 'Όταν τελειώση ή εκστρατεία, ύπέλαβε
μειδιών ό Βοναπάρτης.

— Δηλαδή, άπάνω κάτω, ποτε !

— 'Η εκστρατεία, Δορσάζ, επανέλαβεν ό 'Υ-
πατος δυνατόν να διαρκέση και δύο μήνας. Είδο-
ποίησε έν τούτοις την 'Ελεονώραν να έχη ύπο-
μονήν και τό όνειρον θά τό πραγματοποιήσω εγώ.

Την στιγμήν εκείνην είχαν φθάσει εις άπό-
τομον κατωφέρειαν και ό Δορσάζ έλαβεν εκ νέου
τούς χαλινοϋς. Τό ψύχος καθίστατο όλοεν δρι-
μύτερον και ό στρατάρχης ήναγκάσθη να πεζεύση
ένψ ό ήμιονηρός ήρξατο να τώ λέγη τās όνο-
μασίας των περίξ τοπειών. Τό έπιτελείον μετ'
όλίγον κατέφθανε· τόν Βοναπάρτην. 'Ο ιδιαιτερος
γραμματεύς του Βουρινιέ είχε πέσει από μιαν
ήμιονον πολύ ιδιότροπον και ήρχετο πεζῆ. Αί
πρωτοπορείαι των Δραγόνων εξ άντιθέτου εφαι-
νοντο εις άπόστασιν περίπου χιλίων μέτρων.

— Συνταγματάρχα, ἐπιθύρουν ὁ Βοναπάρτης ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Διράκ, σημειώσατε τὸ ὄνομα τοῦ ὁδηγοῦ μου καλῶς, καὶ ἐκάθησεν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ ζώου, δώσας τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἀπὸ Ἀγ. Πέτρου μέχρις Ἀγ. Βερνάρδου εἶναι ἀπόστασις ἕνδεκα χιλιομέτρων. Ἐπειδὴ δὲ ἐπρόκειτο νὰ διανύσουν δύο εἰσέτι χιλιόμετρα, ὁ Δορσαζ ὁμιλῶν μετὰ τὸν Ἰπατον, τῷ ἔλεγεν, ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ταχύτερον, ἐλπίζων νὰ εἶη διερχόμενος τὸν στρατάρχην Βοναπάρτην.

— Λένε, πῶς εἶναι ἀτρόμητος καὶ γενναῖος στρατιώτης, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀπλοῖκος ἀγωγιάτης.

— Μπά, ἔτσι λέγουν!

— Ναί, ὅλοι τὸ λένε καὶ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ τὸν καμαρώσω.

— Μὰ, νομίζω, ὅτι ἐπέρασε πρὸ ὀλίγου...

— Ὁρί, καπετάνιο! ἐγὼ εἶχα πάντοτε τὸ νοῦ μου νὰ τὸν δῶ καὶ ἂν ὁ δῆμαρχος δὲν μὲ πρόσταξε νὰ συνοδέψω τὴν ἀφεντιά σου, θὰ τὸν ἐβλεπα τώρα...

Εἶχον φθάσει ἤδη εἰς τὸν Ἀγ. Βερνάρδον. Μετὰ δέκα λεπτά ὁ Βοναπάρτης λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ ταξιδίου του ἐπέβη βήματά τινά μακρὰν τοῦ καταλύματος καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Δορσαζ, ἔλεγεν ἀφελῶς εἰς αὐτόν:

— Παιδί μου, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθῃς μέχρι Ἀγ. Ρεμί. Ὁ Συνταγματάρχης Διράκ θὰ σὲ πληρώσῃ καὶ σὺ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ χωρίον σου δύνασαι νὰ κρυφθῆς, ὅτι συνώτευσες μέχρις Ἀγ. Βερνάρδου τὸν στρατάρχην Βοναπάρτην!

Ὁ Δορσαζ συγκεχυμένος, ταταραγμένος, ὠχρός καὶ ἐν πλήρει ἀμηχανίᾳ ἀπεκαλύφθη καὶ ἤρξατο ἀρθρώνων λέξεις ἀκατάληπτους, ἐνῶ ὁ Ἰπατος ἀπεμακρύνετο, μειδιῶν.

Ὁ Συνταγματάρχης Διράκ κατόπιν εἶδεν ὀκτὼ φράγκα μόνον εἰς τὸν Δορσαζ διὰ τὸ ἀγῶγιον. Ἀλλ' ὁ Βοναπάρτης μὴ λησμονῶν τὴν ὑπόσχεσίν του, τῷ εἶδεν, ὡς δῶρον τῷ 1801 τὸν περιπόθητον οἰκίσκον καὶ τὰ ὑποστατικά, συντελέσας εὐτῶ εἰς τὸν γάμον μετὰ τῆς περικαλλοῦς Ἐλεονώρας.

Μιλῶν Βιστάλης.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ὁ Τελευταῖος ἀριθμὸς (N. 4) τῆς Revue «Catholique des maladies des organes genito-urinaires» περιέχει σπουδαίαν πραγματείαν τοῦ ἡμιτέρου ἐν Παρισίαις συνεργάτου Κ. Π. Διδάρη, περὶ φλεγμονῆς τῆς προστάτου κατόπιν γριπτικῆς πνευμονίας.

Ἐν τῇ Ἱατρικῇ φιλολογίᾳ ἦτον ἄγνωστον μέχρι τοῦδε ὅτι τὸ μικρόβιον τῆς γριπτικῆς δύναται νὰ ἐντοπισθῇ ἐπὶ τῆς προστάτου καὶ νὰ παραγάγῃ τὴν φλεγμονὴν αὐτῆς.

ΣΤΑΥΡΟΣ Β. ΖΩΤΟΣ ΜΟΛΟΤΟΣ

Σπουδαστὴς τῆς θεολογίας, υἱὸς τοῦ ἡμετέρου φίλου καὶ συνεργάτου κ. Ζώτου Μολοτῶ καὶ βοηθὸς τῆς συγγραφῆς τοῦ λεξικοῦ τῶν Ἀγίων, πλοῦλ ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ του ὑποσχόμενος τὰ καλά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΚΡΙΚΕΛΛΗΣ

Διευθ. τῆς «Προόδου» ἐν Τήνῳ

Ὁ φίλτατος Γεώργιος Ι. Κρικελλῆς, διευθυντὴς τῆς ἐν Τήνῳ συναδέλφου «Προόδου», ἀγαπητὸς παλαιὸς φίλος, ἀριστος πατριώτης, ἀπεθίωσε ἀίφνης ἐν Τήνῳ ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας.

Ἦτο καλὸς φίλος, πρόθυμος συμπολίτης, ἀκούρατος ἐργάτης, ἐνδελεχῶς καὶ ἀόκνως ἐργαζόμενος ὑπὲρ παντὸς καλοῦ καὶ ὠφελίμου, ἰδίᾳ χάριν τῶν συμφερόντων καὶ τῆς εὐπρεπείας τοῦ ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας, ἧς διετέλει καὶ γραμματεὺς καὶ τὰς πολλὰς του προσωπικὰς σχέσεις καὶ τῆς ἐσημερίδος του τὴν δύναμιν ἀπέρου καὶ ἐξήντησε δι' αὐτὸν καὶ τὸν τόπον.

Ἐπισκεφθεὶς τὴν Τήνον καὶ ἡμέρας τῶν πανηγύρεων τοῦ Ἱεροῦ ἰδρύματος ἐνθυμούμαι αὐτὸν ἐν μέσῳ ἐκείνης τῆς συρροῆς προσκυνητῶν, διαρκῶς κινούμενον παραγγέλλοντα, φιλοξενούμενον, ἀγρυπνούντα ἐν τῇ παλαιᾷ διὰ τὴν ὑπόδοχὴν φίλων του προσκυνητῶν ἐκδίδοντα δωρεὰν χάρις τῆς Πανηγύρεως πανηγυρικὰ φύλλα τῆς «Προόδου» του, συντρέχοντα διὰ αὐτῆς καὶ τῶν προσωπικῶν του ὑπηρεσιῶν τὰς ἀρχὰς καὶ ἀόκνως καταγινόμενος ὑπὲρ τῆς πλήρους ἐπιτυχίας τῆς ἐορτῆς φιλοτιμίαις μόνον καὶ ἐκ πατριωτισμοῦ ἕνεκα.

Ἀλλ' ἦτο καὶ φίλος μου παλαιὸς καὶ προσωπικός. Καὶ μὲ ἐσέβετο καὶ μὲ ἠγάπα καὶ ἐθυσιάζετο διὰ νὰ μὲ περοποιθῇ καὶ μ' εὐχαριστήσῃ. Καὶ ἦδη αἰγιωδῶς τὸν ἐχάσαμεν πάντες.

Ἔσο εὐτυχέστερος, ἀγαπητέ μου Γεώργιε!

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἡρώτα τις τὴν κ. Δεληγιάννην:
— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε Πρόεδρε, ἂν σὰς ἔλθῃ πάλιν πόλεμος, ἔχετε τὸ θάρρος νὰ τὸν κόμειτε;
— Διατὶ ὄχι, ἀπήντησεν, ἀρκεῖ νὰ μὲ βεβαιώσουν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι θὰ μὰς δώσουν καὶ ἄλλην ἐπαρχίαν.

Ὁ βασιλεὺς διερχόμενος πρὸ τίνος πολίτου δὲν ἐχαιρέτησεν αὐτόν, ἐνῶ τὸν παρακείμενον ἀπόμαχον τούνακτιον εὐμενῶς ἐχαιρέτησε.

— Διατὶ σ' ἐμένα δὲν ἔκαμε τὸ σχῆμα, ἐρωτᾷ ὁ πολίτης τοῦτον μετὰ περιεργείας καὶ σ' ἐμένα τὸ ἔκαμε;

— Διότι ἐμένα μὲ κάνει ἀνάγκη καὶ σένα δὲν σὲ κάνει, τῷ ἀπαντᾷ ἀφελῶς ὁ στρατιωτικὸς.

Μεταξὺ δύο βουλευτῶν

— Δὲν μοῦ λέγεις, Βασίλη, χάριν τοῦ κυρίου προέδρου θὰ πᾶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ χάριν τῶν κυρίων νομοσχεδίων;

— Φίλε μου, χάριν τῆς ἀποζημιώσεως, διότι αὐτὴ ἡ Κυρία εἶναι ἢ πλεὸ νὰτραλῆς.

Εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μία δεσποινίς:

— Ἐχετε, Κύριε, γραμματόσημα;

Ὁ ὑπάλληλος τὴν παρατηρεῖ, προτείνει αὐτῇ τὴν χεῖρα εἰς ἀπάντησιν.

— Δότε μου δύο τῶν 20 λεπτῶν, ἐξηκολουθεῖ καὶ τὸν παρατηρεῖ καὶ αὐτῇ.

Ὁ ὑπάλληλος ἀποσύρει τὴν μίαν χεῖρα καὶ τῇ προτείνει τὴν ἄλλην, διὰ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα. Ἡ δεσποινίς τότε δίδουσα ταῦτα:

— Τὸν καυμένον, εἶναι βουδός, ἀλλὰ ἐννοεῖ, λέγει χαριέντως ἵνα ἀκουσθῇ.

Καὶ ἐκείνος πρὸς τοὺς παρακείμενους:

— Τὴν καυμένην, εἶναι, ἐξυμνη, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ καθόλου.

Εἰς τὸν περίπατον μεταξὺ δύο Κυριῶν:

— Μερικοὶ ἄνδρες εἶναι ἀνυποφόρως ἀθηράγοι, μὰς παρατηροῦν ἀσκαρδαμικεῖ ὡς λουκούμια.

— Ἄμ καὶ ἡμεῖς τὸ παρακάνομεν, τὰ παραγεμίζομεν μέλι καὶ ζάχαρι.

Ὁ κ. Μερκούρης κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τετραετίαν φαίνεται πολυάσχολος.

— Θὰ τὸν βγάλωμεν καὶ τρίτην φορὰν δῆμαρχον; ἡρώτα τις συμπολίτην του.

— Μὰ νομίζω, ὄχι... τῷ ἀπαντᾷ οὗτος διότι τὴν πρώτην τετραετίαν ὁ δῆμαρχος ἦτο πολυπράγμων, τὴν δευτέραν εἶναι πολυάσχολος καὶ νομίζω τὴν τρίτην θὰ μὰς ἦναι πολυδάρτεος.

— Θὰ κάρετε τίποτε, ἡρώτα, εἰς Κύριος μίαν Κυρίαν, ἐν τῷ ζαχαροπλαστείῳ Παυλίδου, ἐνῶ ὁ ὑπηρετὴς περιέμενε διαταγήν.

— Μάλιστα, ἂς μοῦ φέρῃ, μίαν σκολάταν Ζαβορίτου, ἀπήντησεν αὐτῇ κινουμένη.

— Ἐδῶ ἔχομεν τσοκολάταν Παυλίδου, ἐπιλέγει τότε ὁ ὑπηρετὴς.

— Τὸ ξεβρω, ἀλλὰ δὲν ἐβγήκε τώρα νέα; τοῦ Ζαβορίτου; θέλω ἀπὸ τὴν νέαν, ἡμεῖς εἴμεθα τοῦ συρμού, ἀπαντᾷ ἐκ νέου ἡ Κυρία.

Ὁ δὲ κ. Παυλίδης, πατήρ, παρεμβλίνων:

— Τί θέλει... τοῦ Ζαβορίτου; μάλιστα, δῶσε τῆς, ἀλλὰ θὰ καταλάβῃ τότε ποῖοι ἀξίζουσι καλύτερα, οἱ νέοι ἢ οἱ παλαιοί;

Εἰς τὸ σφαιριστήριον:

— Εἶσαι, ἀτζαμῆς, Πέτρε, μ' ἐμένα, ποτὲ δὲν θὰ εἰμπορέσης νὰ κερδίσης.

— Ναί, τὸ εἶπε καὶ ὁ Δεληγιάννης, μὰ δὲν τὸν εἶδα ποτὲ νὰ βασιλεύῃ.

Ὁ Ἰωάννης ἐπιστρέφας ἐκ Παρισίων ἐσχάτως, ἔφερε καὶ μικρὸν ἀμάξιον.

— Διὰ ποῦν τὸ ἔφερες αὐτό; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Γιὰ μένα, μαμμά, εἰς τὸ Παρίσι, ἐπήγαίνα περίπατον μετὰ τὸ μάθημα.

— Αἶ, καὶ ἐδῶ ποτὲ θὰ πηγαίνης;

— Ἄμ κοπιᾶζω μαμμά.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ

Δύο φίλοι και χρυσοκάνθαροι περιπατούν συναντώμενοι εν τῇ λεωφόρῳ Συγγροῦ:

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀδελφέ, ὅπου εὐρέθη εἰς χριστιανός, ὅστις ἔκαμε καὶ διὰ μᾶς ἕναν ἐντιμον δρόμον.

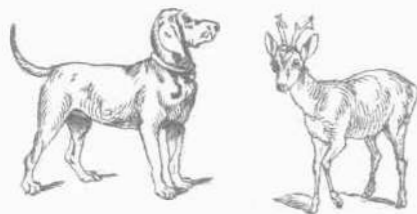
— Ἀληθῶς, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, συνάδελφε, εἰς τὸν ἄλλον δρόμον. ὅπου ἡμεῖς κάμνομεν τὰ χρήματα δὲν εἶναι καλεῖτερος: αἱ;

— Εἶναι καλεῖτερος! ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν μούτρα καὶ τὸ θάρρος νὰ φαινώμεθα! καὶ ἀσπροπρόσωποι!

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ· ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ

Ἡ γυνὴ κοῦφον καὶ αἰθέριον πλάσμα ἔστιν, ἐλαφρὸν δὲ ἅμα καὶ γυμνόν. τὸ ὁποῖον ἵνα μὴ συναποφέρῃ ὁ αἰολός, ὅπου βούλεται ἐπιθαίνει ὄνον ὠραίου καὶ εὐρώστου. ὃν ἀπαξ δαμάσασα, ἠνιοκρατεῖ. Καὶ πρὸ αὐτῆς μὲν τὸν ἀνεμόμυλον ἔχουσα, ὅστις καὶ τὴν ποδηγετεῖ, ὀπισθεν δὲ τὸν τε νοῦν. τὰ ὄτα καὶ τὰ ὄμματα φέρουσα ὑπὲρ τὴν συγκρατεῖ. ἐτάζει μετὰ πίστεως τὴν ἐντύπωσιν καὶ σημασίαν ἢν τῷ κόσμῳ ποιεῖ, ἐπὶ τοῦ ἀσφαλτοῦς ὀνηλατικῶς πάντως τύπτουσα, χάριν δὲ τοῦ γένους τό γε νῦν ἔχον τύτουσα, τῷ μέλλοντι θαρροῦσα, τοῦ παρόντος κρατοῦσα ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος κυριαρχοῦσα.

Φρέξ.

— Ὁ κύων εἶνε τὸ πιστότερον ζῷον, ἔλεγεν ἡ Περσοφῶνη τῷ συζύγῳ της, ἐνῶ οἱ ἄνδρες...

— Ἄ, οἱ ἄνδρες εἶναι τὰ πιστότερα ζῷα, τῇ ἀπαντᾷ ὁ ἀγαθὸς σύμβιος, δὲν βλέπεις πόσα χρόνια σὲ ἀκολουθῶ, ὡς ἐλαφός!...

Εὐφύης μέθοδος αὐτοκτόνου.
Ἐντὸς θυλακίου πνιγέντος εὐρέθη ἡ ἐξῆς ιδιόχειρος σημείωσις:
«Δὲν ἠθέλα νὰ πνιγῶ... Ἐκεῖ ποῦ περπατοῦσα, ἐγλύστρισα...»
Καὶ ἔτσι ἐτάφη με ἐκκλησιαστικὴν πομπήν.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ "Ο ΕΡΜΗΣ",

Τὸ ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν μέγα τοῦτο ξενοδοχεῖον, ὅπερ ὑπερκόντισε πάντα τὰ ἄλλα ἀθηναϊκὰ κατὰ τὰ τε τὸ μέγεθος, τὸν πλοῦτον, τὴν εὐμάρειαν καὶ καλαισθησίαν, κεῖται ἐν θέσει ἀπόπτω καὶ εὐαέρῳ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δὲ τοῦ ρέκτου, καὶ ἀρχαίου ξενοδόχου κ. Σ. Δημακοπούλου κατέστη ἤδη μοναδικὸν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀνατολῇ, ἀμιλλόμενον πρὸς τὰ καλεῖτερα εὐρωπαϊκὰ.

ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Ἐξεδόθησαν ἐκ τῶν μεγάλων ἐκδοτικῶν Καταστημάτων „**Ανέστη Κωνσταντινίδου**“ **ΟΙ ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ** ἔργον πρωτότυπον τοῦ γνωστατάτου Συγγραφέως κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο δύναται τις νὰ μάθῃ τελείως τὸ τί ὑποφέρουν καὶ πῶς ζοῦν οἱ δυστυχεῖς Σφουγγαράδες, ἐντὸς τῶν 230 καλλιτεχνικῶν σελίδων του, πλὴν τῆς ἐξόχου περιγραφῆς τοῦ βίου τῶν Σφουγγαράδων, πλέκεται τρυφερώτατον εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνθουσιάσῃ, θὰ μαγεύσῃ, θὰ συναρπάσῃ τὸν ἀναγνώστην.

Τὸ βιβλίον τοῦτο καλλιτεχνικῶς ἐκτετυπωμένον καὶ χρυσοῦτον με θαυμάσιον περι κάλυμμα. θὰ τιμᾶται μόνον δραχ. 3 εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Πράγματι δὲ τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ εἶναι τὸ καταλληλότερον δῶρον διὰ τὸ νέον ἔτος. Οὐδεὶς Ἕλλην πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἑκτακτὸν τοῦτο καὶ Ἑλληνικώτατον ἔργον τοῦ φίλου Ἀγγέλου Τανάγρα, ὃν ἀπὸ καρδίας συγχαίρομεθα.

ΕΡΗΜΟΣ

Ἐπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης
σκιά ὀλισθαίνε κρυφίως
θῦμα τῆς τύχης βεβαίως ἦτο
καὶ τὸ ἐβάρυνεν ὁ βίος.

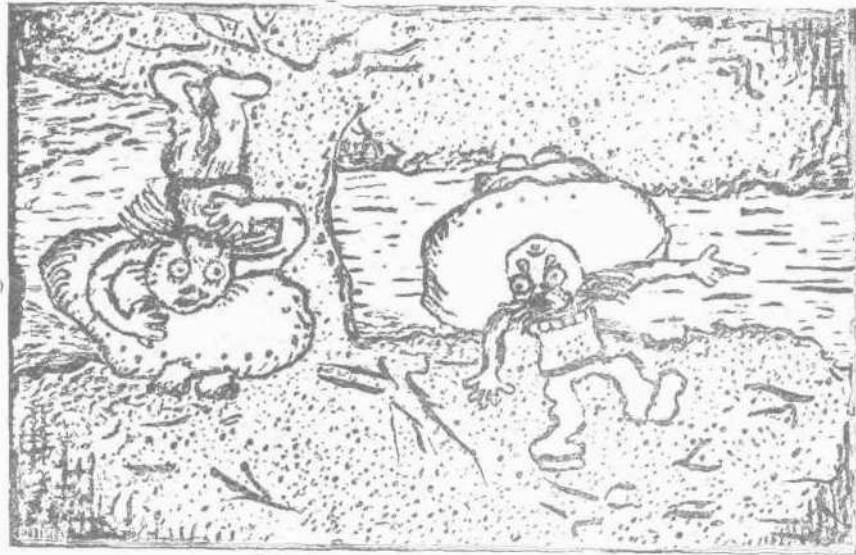
Ἴδὸν πλησίον μου βαδίζει
τὰς χεῖρας εἰς τὰ στήθη κρύπτει
καὶ μετὴν ῥάχιν κρυτωμένην
θερμότητα ὁ δύστηνος ἐξήτει.

Μὲ συγκινεῖ τοιαύτη τύχη.
«**Ε!** ἀδελφέ, ποῦ μόνος τρέχεις;
Φιλόξενη δὲ βρίζεις σιγήν;
Φίλους κ' ἐσύ, φίλους δὲν ἔχεις;

«Φίλους ἐγώ! Μόνος μου τρέχω.
— Καὶ μειδιάσας φρικωδῶς—
«**Εἶνε ἡ μάνα μου γρη῏,**
καὶ ἀδελφὲς δὲν ἔχω!»

ΑΧ. ΜΟΡ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέα τις παιδαγωγὸς διὰ μίαν οἰκογένειαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἔστω καὶ μὴ ἔχουσα διπλωμα, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐπισταμένη τῶν ἀναγκαιούτων διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τριῶν μικρῶν παιδίων. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

77 ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ. Πού εύρσκαεται τό άλλον άνδρόγυνον ;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

78. Αίνεγμα.

Μέρος είμαι Ιερών
 ἔπος ἔχω καί λαμπρόν
 εὐθύς θά καταστῶ
 ἄν δύο χωρισθῶ
 σύνδεσμον κι' ἄντωνυμία.

79. Πρόβλημα.

Πρός ἐρωτήσαντά τινα ἐν τινι χορῷ, πόσοι ἦσαν
 εἰς τὰς δύο αἰθούσας, ἀπήντησεν, ὅτι ἂν ἀπό τήν
 πρώτην αἰθουσαν μετέβαινον εἰς τήν ἄλλην 150,
 θά ἐγίνοντο ἐκεῖνοι διπλάσιοι τούτων.

Πόσοι ἦσαν ;

80. Γρίφος.

Ἐπὴ στό 2σ Κίλ οτα ΗΚ ἄλλως φίλος

81. Γρίφος.

Ἐπὸ Δ Ταμρ ὠδὴ 2κ 2λ Ἰώμρ Ἰζυμα 2ν Α.
 Λάρισσα. Γ. Δ. Ἰατροῖδες

ΦΩΤΩΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΑ

Ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τοῦ Συντάγματος (ΑΘΗΝΑΙ)

Ἐκτελοῦνται παντός εἶδους ἐργασίαι· καλλιτε-
 χνικαὶ μετὰ μοναδικῆς ἀκριβείας καὶ τελειότητος·

Ἐπίσης μεγεθύνονται εἰς φυσικὸν μέγεθος ἐκ
 μικρῶν φωτογραφιῶν εἰκόνες διάφοροι διὰ εἰδικῶ
 ἐπὶ τούτῳ ἐξ Εὐρώπης κομισθέντος μηχανήματος.
 Πανομοιότης καὶ φυσικότης ἀπαράμιλλος.

Ν. ΣΚΛΙΑ. Καρηκομῶντες κωμῶδιᾳ βρα-
 βευθεῖσα εἰς τὸν Λασσάνειον διαγωνισμόν τοῦ
 1904, δια χιλιοδράχμου βραβείου.

Ἐκδότης Ἰωάν. Παπούλιας, διευθυντής τοῦ
 περιοδικοῦ «Σχολεῖον καὶ Οἰκογένεια» Ἐν Ἀ-
 θήναις ὁδὸς Ἑρμοῦ 64.

Οἱ Καρηκομῶντες τιμῶνται δραχ. 2.

✦ Ἐν Ἀθήναις Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνάστη Κωνσταντινίδου» ✦

ΔΗΜ. ΙΩΣ. ΤΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Λαχανοπώλης, πτηνοπώλης καὶ καρποπώλης ἐν
 Κωνσταντινουπόλει, ἐν Πέτρ, Μεγάλῃ Ὀδῷ ἀριθ. 278.

Ἰποκατάστημα ἐν Βουγιούκδερε.

Προμηθευτὴς τοῦ Αυτοκρατορικοῦ ρωσικοῦ στόλου,
 τῶν Πρεσβειῶν καὶ τῶν Μ. Ξενοδοχείων.

Ζ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτης πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἐνδυμάτων.

Ὀδὸς Βιθέσκου-Βόδα ἀριθ. 2 Βουκουρέστιον.

Ἐκτελεῖ μετ' ἀκριβείας καὶ τέχνης πᾶσαν πα-
 ραγγελίαν ραπτικής καὶ κοπτικής.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Α. Κ. Ἀδριανούπολιν. Ἐπιστολὴ καὶ συν-
 δρομὴ ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀπόδειξις
 μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ταχυδρομικῶς.—

Ε. Φ. Ἀγ. Πνεύμα. Δελτάριον ἐλήφθη. Σᾶς ἐνε-
 γράψαμεν καὶ διὰ δεύτερον σῶμα ἔχει καλῶς, Ἀ-

πεστάλη. Εὐχαριστοῦμεν.—Α. Α. Consple Δελτάριον
 ἐλήφθη. Ἄπαντα πράγματα καὶ χρήματα παρεδόθη-

σαν οὐφ σας.—Π. Δ. Παρισίους. Ἄπαντα ἐλή-
 φθησαν. ἔχει καλῶς. Ἀναμένομεν καὶ παραγγελίαν

μας.—Δ. Κ. Κωνσταντίν. Ἐπιστολὴ καὶ δελτά-
 ριον ἐλήφθησαν. ἔχει καλῶς. Σας ἀπηντήσαμεν καὶ

ἀναμένομεν νεωτέρων σας.—Α. Φ. Α. Τ. Consple.
 Δελτάριον καὶ ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

—Ν. Π. Μαγιάγα. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ζητούμενα
 φύλλα ἐστάλησαν—Nignidnieprowsk. Ἐπιστολὴ

καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.

—Τ. Α. Νέαν Ὑόρκη. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη.

Ἐγράφημεν ὑπερβολικᾶ. Ταχυδρομικῶς ᾶς ἀπαντῶ-
 μεν καὶ σᾶς στέλλομεν φωτογραφίας.—Δ. Α. Κάϊ-

ρον. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαρι-
 στοῦμεν. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν.—Κ. Φ.

Barrage.—Δελτάριον ἐλήφθη. ἔχει καλῶς. Συμ-
 μορφωθήσομαι.—Π. Ε. Βραϊλάν. Δελτάριον ἐλή-

φθη. ἔχει καλῶς. Διευθύνσις ἠλλάγη, ὡς γράφετε.—

Α. Κ. Κωνσταντίν, δελτάριον ἐλήφθη. Πρα-
 καλοῦμεν φροντίτατε ἀποτελέσμα ὑποθέσεως Μαγγα-
 λίας.